YIL: 5 SAYI: 60 OCAK 2026 AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA



Şehrin kültürel yüzü...

AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ
ÇAYDAÇIRA

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ
YIL: 5 SAYI: 60
OCAK 2026
İLK ÇIKIŞ TARİHİ: OCAK 2021

İMTİYAZ SAHİBİ ve
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

YÜCEL ÇAKMAK
cakmakyucel@gmail.com

İSSN: 2980-1435

KATKIDA BULUNANLAR:
EKREM KATI (ELAZIĞ)
MURAT SEVİNÇ (İSTANBUL)
GÜRKAN ÖZENSOY (İSTANBUL)
BİLAL CİVELEK (İSTANBUL)
BEDRİ YÜCEL (ELAZIĞ)
OYA ORHAN (ELAZIĞ)
İLHAN KILIÇ (ALMANYA)
AYLA KOÇ (SİVAS)
AHMET TAHİR ERDEM (ANKARA)
İRFAN KARABULUT (İSTANBUL)
MUSTAFA DURĞUN (ELAZIĞ)
SELİM ŞENGÜL (ELAZIĞ)



YÜCEL ÇAKMAK

MERHABA

Dr. Hüsamettin Kaya'nın dualarınıza ihtiyacı var. Akademisyen ve kültürel kimliğiyle tanınan, Elazığ'ın sevilen simalarından **Dr. Hüsamettin Kaya**, Fırat Üniversitesi Hastanesi Onkoloji Bölümü'nde tedavi görmektedir. Dergimizin kapağına Dr. Hüsamettin Kaya'yı taşırken hayatından bazı kesitleri de sizlere sunuyoruz. Dualarınızı Kaya Hocamızdan esirgemeyin.

Kültür Dünyamızın mümtaz isimlerinden **Nihat Kazazoğlu**'nu bu sayıdan itibaren tanıtıyoruz.

Dergimizin genç kalemlerinden **Selim Şengül**'ün hazırlamış olduğu "**HARPUT MUSİKİSİ'NİN HAFIZASI"** başlıklı yazıyla, **Nihat Kazazoğlu** detaylı bir şekilde tanıtılıyor. Uzunca bir tanıtım yazısı olduğundan 3 bölüm halinde yayınlanacak, bu yazı dizisini takip etmenizi öneririm çünkü arşiv niteliğinde...

Fikret Memişoğlu'nun bir yazısında Elazığ'da yıllar önce uygulanan bir gelenekten bahsediliyor. **Şahperi Sofrası**...

*"Dilek Günü; Recep Ayının son çarşamba günü akşamı, bir dilek sofrası kurulur ki, buna **"Şahperi Sofrası"** denilir. Sofranın kendisine has yemeği yenilirken, Şahperi'nin hikayesi anlatılır ve eğlenilir."*

Günümüzde unutulmuş olan bu geleneği yeniden gündeme getirip, Şahperi'nin hikayesini anlatıyoruz.

"Ağın'ın Sarı Altını"

Elazığ'ın markası olan "Ağın Leblebisi"nin yıldızı gün geçtikçe parlıyor. Elazığ'ın coğrafi tescilli ürünlerinden olan Ağın Leblebisi, günlük 700 kiloluk üretimle kargo aracığıyla Türkiye'nin 81 iline gönderilirken Tarım Kooperatifleri Mağazaları'nda da satılmaya başlandı.

İstanbul İl Nüfus Müdürü **Rabia Babaoğlu**, yıllarca süren nüfus müdürlüğü deneyimlerini paylaştığı **'Katıksız'** adlı kitabını okuyucularla buluşturdu.

Rahatsızlığımdan ötürü kitap tanıtımına gidemedim. Ama kitap bana ulaştı. Kitap, gerçek hikayelerden oluşarak, insanların hayatlarına dokunan anekdotları içeriyor. Ablam **Rabia Babaoğlu**'nu buradan tebrik ediyorum.

Elazığ'da yaşanan kültürel ve sanatsal olayları yine **Çaydaçıra Dergisi**'nde dolu dolu takip edeceksiniz. 2026 yılının neşe, sağlık ve başarı getirmesini temenni ederim.

Sağlıcakla kalınız.


AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ
ÇAYDAÇIRA
Yeni yılınız
kutlu olsun..



HARPUT'TA MENKIBELER

Şair Ruhunda menkıbeler yatar
Her menkıbe kalbimde küt küt atar
Mısralarda seyran eder âlemi
Âlemin sırrı efsunkâr hava katar

Gönül âleminde ilham pınarı
Orada besler efsunkâr çınarı
Çınardan sor, marifeti hüneri
Geyikli Baba'dan menkıbe katar

Harput'a, efsane diyarı deriz
Hayatı onlarla talim ederiz
Bir burçtan bir diğer burca eseriz
Belek Gazi, nice menkıbe katar

Harput'ta; Ankuzu Baba, Arap Baba
Bigâne gezeni, çeker hesaba!
Efsane, girmez bedeni turaba
Mana erleri, ihlasa yol katar

BEDRETTİN KELEŞTİMUR

Dr. Hüsamettin Kaya'nın tedavisi devam ediyor.

Hem akademisyen hem kültür adamı...





ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Kültürünün Duayen isimlerinden ve Akademisyen Dr. Hüsamettin Kaya, Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde tedavi görüyor.

Rahatsızlığı nedeniyle Fırat Üniversitesi Hastanesi Onkoloji Bölümü'nde tedavi gören Munzur Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Öğretim Üyesi Dr. Hüsamettin Kaya'yı başta Elazığ Valisi Numan Hatipoğlu olmak üzere ziyaret ederek, AK Parti Genel Merkez Teşkilat Başkan Yardımcısı Mustafa Alkayış, AK Parti Elazığ Milletvekilleri, Elazığ Belediye Başkanı Şahin Şerifoğulları, AK Parti İl Başkanı Sencer Selmanoğlu ve Elazığ'ın kültür sanat ve akademisyen çevresinden birçok isim ziyaret ederek geçmiş olsun dileklerinde bulundular.

Uzun yıllardır tanış olan Akademisyen Prof. Dr. Türker Eroğlu ise Turan Gazetesi'nde köşe yazısında Hüsamettin Kaya'dan bahsetti.

Eroğlu: "Elazığ'ın ezgi insanlarından biri de Hüsamettin Kaya'dır. Ben kendisini tanıdığımda Elazığ Halkevi yönetimindeydi. Sonrasında Başkan oldu. Hem Halkevleri Elazığ Şubesi'nin Başkanı hem de Halkevleri kapatılınca kurulan EFTUD'un başkanlığını yaptı. Gazeteciliği,



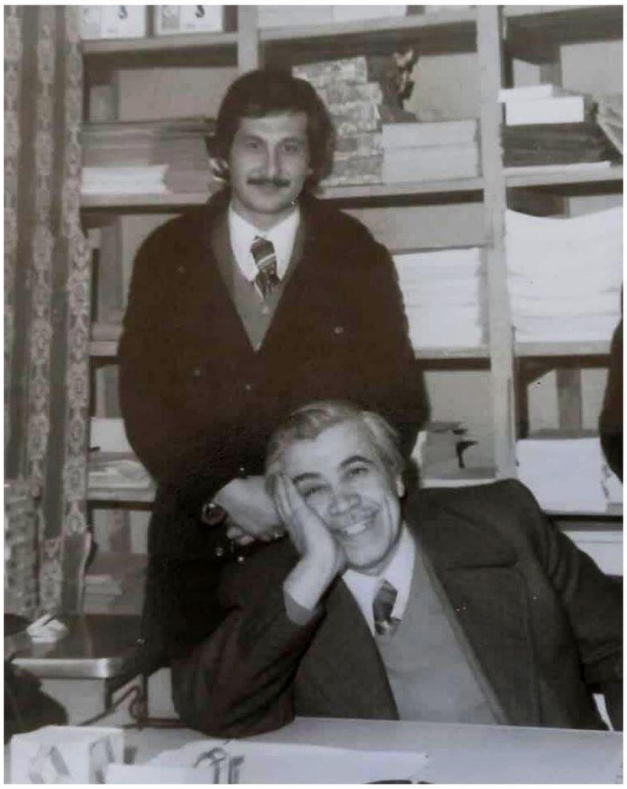
sosyal yönü ile Elazığ'ın sevilen simalarından olan Hüsamettin KAYA, Bendeniz Biyoloji Bölümü'nde okurken bizim "Biyoistatistik" hocamızdı.
Yurt içi festivallerde, şenliklerde bir arada olduk. İlimizde gerçekleştirdiğimiz "Telgrafçı Akif" ve "Hafız Nuri İri Güllü" önemli etkinlikler ile Elazığ Harput Festivalleri onun başkanlığı döneminde gerçekleşti.
Sadece sosyal yönüyle değil kıvrak zekâsıyla da bilinen Hoca ile esprili ve eğlenceli bir adam olması hasebiyle de Elazığlıların sevgilisi olmuştur. Biz de arkadaşları olarak onunla güzel günler geçirdik ve birçok hatıramız oldu.
Akademisyenliği yanında Elazığ'ın sevilen bir siması, Elazığ şehir ahenginin değeri yüksek bir notası, bir ezgisidir Hüsamettin KAYA.
Hüsamettin Hoca şimdi sağlık sorunları yaşıyor ve hastalığı yenmek için mücadele veriyor. İnşallah hastalığı yenerek Elazığ şehrinin ezgisi, notası olmaya devam edecek.
Dua ediyoruz. Dua ediniz."

Dr. HÜSAMETTİN KAYA



1950 doğumlu Hüsamettin Kaya F.Ü. Tıp Fakültesi Öğretim Üyeliğinden emekli olduktan sonra Munzur Üniversitesinde akademik hayatına devam etmektedir.
Dr. Hüsamettin Kaya'yı, "Elazığ Gazetesi'nde (1967-1968) yazar ve muhabir olarak, Uluova Gazetesi'nde (1968-1980) Yazı İşleri Müdürü, Anadolu Gazeteciler Cemiyeti Yön. Kur. Üyeliği (1971-1973), THA Elazığ Muhabirliği (1968-1975),
Tercüman Gazetesi Elazığ Muhabirliği (1975-1980), Elazığ Halkevi Genel Sekreterliği ve Başkanlığı (1968-1980), Elazığ Folklor Turizm Derneği Başkanlığı (1984-1995), Elazığ Bölge Veteriner Hekimler Odası Başkanlığı (1990- 1994), Elazığ Üzüm Üreticileri Birliği Kurucu Başkanı (2007…), Halk Oyunları Federasyonu Doğu Anadolu Bölge Başkanlığı (2006-2008), F.Ü. Spor Birliği Başkanlığı (1978-1983), F.Ü. Halk Oyunları Topluluğu Başkanlığı (1978-2009) olarak tanıdık.
Hüsamettin Kaya'nın iki önemli eseri;
"Elazığ Halk Oyunlarının Karakteristik Özellikleri" (Başbakanlık Yayınları), "Elazığ Halk Oyunları" (Elazığ Valiliğince bastırılmıştır)
Kaya'nın Elazığ Şehrimizle ilgili birçok belgesellerde, 'imzası ve katkıları…' olduğunu bilmekteyiz.
1969 yılında Elazığ Lisesi Tiyatro Ekibi tarafından Halk Eğitim Salonu'nda Reşat Nuri Güntekin tarafından kaleme alınan "Balıkesir Muhasebecisi" adlı yapıt sahnelendi.





Oyunun yönetmenliğini Dr. Hüsamettin Kaya yaptı. Aynı zamanda Folklor Araştırmacısı olan Hüsamettin Kaya piyeste de rol aldı. Oyunda Ünlü Şair Yusuf Hayaoğlu, Tiyatro Yönetmeni ve Senarist Arslan Kacar, 'Perihan Abla' ve 'Bizimkiler' dizilerinin yönetmeni ve senarist Yalçın Yelençe ve Diş Hekimi İclal Ekmen de yer alan isimlerdi.
1970 yılından 2017 yılına kadar Fırat Üniversitesi'nde görev yapan Kaya, Munzur Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi öğretim üyesidir.
Elazığ Üzüm Üreticileri Birliği Kurucu Başkanı da olan Dr. Hüsamettin Kaya Elazığ yöresine ait coğrafi tescilli üzüm ve ürünlerine sahip çıkılması yönünde girişimlerde de bulunuyordu.

Gazeteci kimliğiyle de tanınan Dr. Hüsamettin Kaya, 1970'li yıllarda, Elazığ Uluova Gazetesi, Kurucu ve Başyazarı Muhsin Parlar'la birlikte... Kaya, gazetenin Yazı İşleri Müdürlüğünü yürütüyordu.

REKLAMLARINIZ İÇİN BİZİ ARAYINIZ...
0553 2533090

Elazığ'ın yeni markası: Ağın Leblebisi



Elazığ'ın Ağın ilçesinde 22 kadının kurduğu kooperatif, günlük 700 kiloya ulaşan üretimle Ağın leblebisini Türkiye'nin dört bir yanına göndererek bölge ekonomisine güç katıyor.

ÇAYDAÇIRA/AĞIN

Elazığ'ın coğrafi tescilli ürünlerinden olan Ağın Leblebisi, günlük 700 kiloluk üretimle kargo aracığıyla Türkiye'nin 81 iline gönderilirken Tarım Kooperatifleri Mağazaları'nda da satılmaya başlandı.

Elazığ'ın Ağın ilçesinde kurulan kadın kooperatifi, yöresel "Ağın leblebisi" üretiminde önemli bir başarıya imza attı. Tamamı kadınlardan oluşan 22 kişilik ekip, günlük 700 kilograma ulaşan üretim kapasitesiyle hem bölge ekonomisine katkı sağlıyor hem de Ağın leblebisini Türkiye'nin dört bir yanına ulaştırıyor.

Ağın Leblebisi markalaştırıldı



Ağın Kadın Kooperatifi bünyesinde faaliyet gösteren leblebi atölyesi, kurulduğu günden bu yana üretim hacmini sürekli artırarak yöresel leblebiyi ekonomik bir değere dönüştürdü. Kadınlar, normal dönemlerde yaklaşık 500 kilogram, yoğun dönemlerde ise 700 kiloya kadar leblebi üreterek siparişlere yetişmeye çalışıyor.

Üretim aşamalarının tamamı özenle kooperatif atölyesinde yapılırken, paketlenen ürünler kargo aracılığıyla Türkiye'nin 81 iline gönderiliyor. Sosyal medya üzerinden alınan siparişler de kadınların satış ağını her geçen gün büyütüyor.



“En Büyük Hayalimiz Buydu”

Ağın Kadın Kooperatifi Başkanı Samiye Genç, leblebi atölyesinin yıllardır hayalini kurdukları bir proje olduğunu belirterek şunları söyledi:

“Burada 22 kadın ortak olarak çalışıyoruz. Yöresel ürünler üretiyoruz ve en büyük hayalimiz olan leblebi atölyesini kurduk. İlk zamanlarda üretim azdı ama zamanla geliştirdik. Şu anda günlük 500 kilo, yoğun dönemlerde 700 kiloya kadar leblebi üretebiliyoruz. Türkiye’nin her yerine kargoyla gönderiyoruz. Sosyal medya üzerinden sipariş alıyoruz. Hem biz hem de müşterilerimiz çok memnun. Bundan sonra daha büyük projeler yapmak, atölyemizi büyütmek ve kadın sayısını artırmak istiyoruz.”



SEVGİLİ FIRAT

Seninle ilk kez bir haritada tanışmadım. Çocukken duyduğum türkülerden öğrendim adını. Seni görmeden bir şiirimin dizesine de seni almıştım;

"Nazlı bir bulut iner
ağzına çeker nehir, düşerim haya
bakışlarım köpüklenir bir köprünün altında
bir sese tutunurum
sen beni yatağına sığmayan Fırat'tan say"

Ben seni şiirlerde oyalarken, bir gün yolum Elazığ'a düştü. Bizi evinde konuk eden sevgili Hayrettin Karakaya Aslıhan'la beni Palu Tarihi köprüsüne götürdü. Gökyüzünü yere sızdıran



FATMA ARAS

o büyük suyla göz göze geldim. Keban'ın kalbinde buldum Fırat'ı. Sen Murat, Karasu ve Munzur Nehri ile Peri Çayı'nın birleşiminden doğuyorsun. Bunlarla birleştiğin yerde bir sır vardı. Üç ayrı yürek bir suya dönerken, dağlardan-taşlardan kopardığınız hasretle Keban'ın bağrında kucaklaşmıştınız. Biliyorsun Keban'da su göğe yansır. Gökyüzüyle yeryüzü burada barış yapmış gibidir. İşe o gün senin doğduğun yere konuk olmuştuk. Keban'da durduğumda senin karnına dokunur gibi oldum. Keban Barajı'nın serin kıyısında dururken, senin doğduğun yere değil, bir annenin kalbine bakıyorduk üç arkadaş.

Sevgili Fırat, Keban senin ilk nefesindir. Suya değil, hayata karıştığın andır. O gün ev sahibimiz Hayrettin Bey bize seni anlatırken, Aslıhan Tüylüoğlu ile birlikte bir annenin doğum sancısına tanıklık ediyorduk.

Bir ara Aslıhan'la göz göze geldik. Sevgili Hayrettin Karakaya'nın sesi eşliğinde seni bir kitap gibi dinledik. Baktım Aslıhan Tüylüoğlu'nun gözleri uzaklara dalıyordu. Sessizliği senin gibi şiir fısıldıyordu. Ben de toprak nasıl çatlıyorsa yağmuru beklerken, gözümü kısıp güneşe bakarken, seni Aras'ın koynuna almak istiyordum.



Sen yüzyıllardır akan bir tarih taşırdın omuzlarında. Suların nice medeniyetin yansımasını silmişti kıyılarından. Ama sen unutmamıştın, bir gülüş kadar içtendin. Bir ağıt kadar derindi akışın… Her bakışta başka bir masal anlattın bize. "Ben buradayım" der gibi sessizce… Sana yazmak, taşlara, toprağa, dağa yazmak gibi bir şey. İçimde dolup taşan ne varsa, seni izlerken aktı avuçlarımdan. Bir nehir değil, bir kavuşmanın adı gibiydin.

Sana yürüdüğüm yollar bir tarih gibi aklıma kazındı. Gölgeden ışığa, derinlikten gökyüzüne bir masal yayılmıştı. Dokuz gözlü Tarihi Palu köprüsüne fısıldadığın hikâyeleri duyduğumu sandım. 4. Murat Irak seferinde senin üstünden geçmişti.



Oradaki nal seslerini saklıyordun. Sevgili Fırat, seninle konuşmak istedim bugün. Çünkü içimde ne zaman taşsam, bazen Murat nehri gibi tersine, bazen senin gibi, Aras gibi sessizce akmak istiyorum. Sınırlar tanımadan, haritaları yara yara, bir aşk gibi, bir yol gibi… Keban'da gördüğümüz sadece bir baraj değil, bir anne yüreğiydi. Fırat'ın suyu değil, sevgisiydi üzerimize düşen. O sevgi, bizim içimizde hiç kurumayacak bir nehir oldu. Baraj gölünün sessiz yüzeyinde bile bir nehir nasıl şiir olur, onu gösterdin bize…
Sevgili Fırat, bazen nehirler de mektup alırmış, dalga dalga yüreğine varan sözcüklerle… Sana veda ederken içim burkuldu. Çünkü her gidiş, bir annenin kalbinden eksiltir biraz. Sen Fırat, bir başka yolun hikâyesine yelken açarken, biz olduğumuz yerde kaldık
Sevgili Fırat, sen sadece bir nehir değilsin. Sen, Anadolu'nun unutmadığı bir türküsün. Bu mektup sana geçsin ey Fırat! Haritaları yara yara…
Sevgiyle…



Kapalı Çarşı'da Harput Müziği yayını başladı.

Müzikli alışveriş dönemi



ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Belediyesi tarafından tarihi Kapalı Çarşı'da kurulan ses sistemiyle mahalli müzik yayını yapılması hem esnaftan hem de vatandaşlardan büyük ilgi görüyor.

Tarihi Kapalı Çarşı, Elazığ Belediyesi'nce gerçekleştirilen restorasyon çalışmaları ve tek tip tabela uygulamasıyla özgün bir kimliğe kavuşturulmuştu. Yapılan bu çalışmalarla çarşı hem estetik bir görünüme kavuşmuş hem de tarihi dokusu korunarak modern bir yapıya büründürülmüştü.

Son olarak hayata geçirilen mahalli müzik yayını uygulaması, Kapalı Çarşı'ya apayrı bir renk kattı. Harput musikisinin birbirinden özel ezgilerinin çarşı içinde yankılanması, alışveriş yapan vatandaşlara nostaljik ve keyifli anlar yaşatırken, esnaf tarafından da memnuniyetle karşılanıyor.

Elazığ Kapalı Çarşı Derneği Başkanı Hasbi Yargıç Demir, Elazığ Belediye Başkanı Şahin Şerifoğulları'nın yürüttüğü çalışmalarla tarihi çarşının modern bir görünüme kavuştuğunu ifade ederek; "Çarşımız özellikle dışardan gelen konuklarımızdan büyük beğeni topluyor. Çarşımız eskiye göre adeta level atladı. Başlatılan mahalli müzik çalınması uygulaması dışardan gelen konuklardan ilgi görüyor. Büyük ölçüde mahalli müziğimiz çalınıyor, bazen istek parçaları da çalınıyor, aynı zamanda anons sistemi olarak da kullanılıyor. Şahin Başkanımıza çok teşekkür ediyoruz." diye konuştu.

Çarşı esnafından Faruk Çelik ise yaklaşık 20 yıldır tarihi çarşıda esnaflık yaptığını, tarihi çarşıdaki değişimden ve başlatılan uygulamadan hem kendilerinin hem de konukların memnun olduklarını belirterek "Emeği geçen herkese başta da Şahin başkanımıza çok teşekkür ediyorum." dedi.

Çarşı esnafından Levent Çelik ise üç kuşaktır çarşıda esnaflık yaptıklarını anlatarak; "Eskiden çatımız akıyordu, sıkıntılarımız vardı. Elazığ Belediyesi tarafından gerçekleştirilen çatı tadilatı, tek tip cephe giydirme gibi çalışmalardan çok memnunuz. Başlatılan mahalli müzik uygulaması da bir nostalji havası oluşturuyor. Şehir dışından yurt dışından gelen konuklarımız var, onlarda bu ortamdan memnun oluyorlar. Başkanımıza teşekkür ediyoruz." diye konuştu.

Aile bağları

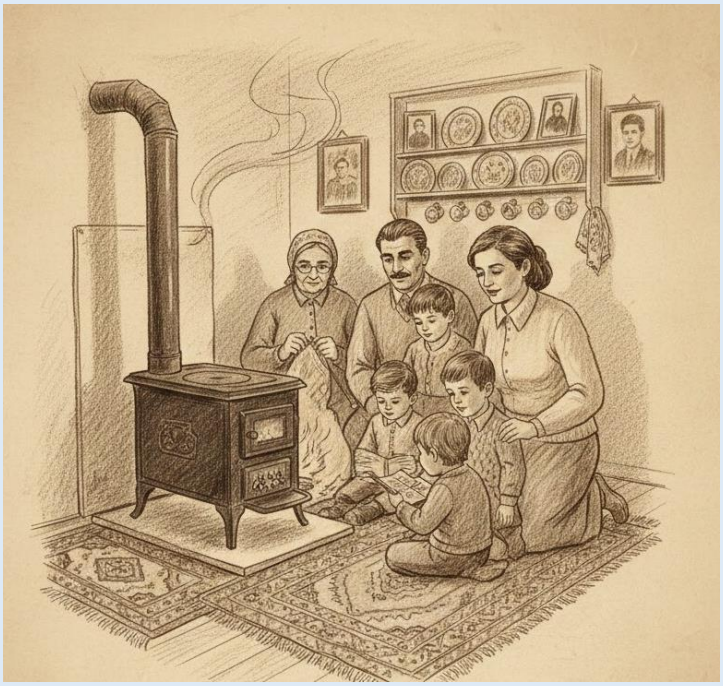
Bir varsayıma göre binlerce yıl önce bir insan türü ve günümüz insanının ataları olan Sapiens'in, dil ve zekâ üstünlüğü ile diğer farklı insan ve canlı türlerini yok ettiği belirtiliyor. Geçmişten günümüze ülkelerin tarihlerine baktığımızda da farklı bir şey görebiliyor muyuz? Nice savaşlar, kıyımlar, felaketler, acılar pahasına güçlüler her zaman ayakta kalmışlar ve egemen olmuşlar.



SEVİM ANAGÖR KOYUNOĞLU

Aslına bakarsanız insanlar sadece birbirlerine değil hayvanlara da acımasız davranmışlar. Ne acı ki insafsızlık, vicdansızlık ve acımasızlık günümüzde de devam ediyor. Elazığ'da doğup büyüyen bizim nesil çocukların pek çoğu bağlık, bahçelik doğal ortamlarda büyüdük. Bu nedenle kendi adıma, o yaşlarımda hayvanlar âlemi içinde benim için en güzel ve en çekici olanlar ağaç dallarına yuva yapan ve cıvıl cıvıl ötüşen kuşlardı. Hiçbir insan düşünemiyorum ki kuş seslerinden ve o şirin şeylerin gökyüzünde süzülüp uçuşlarından hoşlanmasın. O kuşların her birinin farklı bir şarkısı vardı. Bu arada Elazığ'da sapanla kuş vuran çocuklara da sinir olurdum!

Elazığ'daki kuşlar arasında baharın müjdecisi, asil duruşlu o sevimli leylekleri de hiç unutmadım. Komşumuzun duvar çıkıntısında yuva yapan ve yavrularını büyüten o leyleklerin seslerini dinlemek ve yavrularının büyümelerini izlemek büyük keyifti. Yavrularını hiç yalnız bırakmazlardı, biri yavrulara yiyecek getirmek için avlanırken diğeri onları beklerdi. Ne var ki o yaşlarda, kuşlarda da duygusal olmasa da eylemsel bir aile bağı olabileceğini algılamaktan uzaktım.



Oysa Elazığ'da aile yapısının temelini, sevgiye, şefkate, sadakate, sorumluluğa ve fedakârlığa dayalı aile bağları oluştururdu. Bizler aile şefkati ve fedakârlığı ile doğduk büyüdük ve okuduk. Ailemizden aldığımız değerler biz çocuklarında ortak değerlerimiz oldu. Ailemize, özelikle de babamıza duyduğumuz güven hissi biz kardeşlerin, hayata karşı özgüvenli ve dirençli olmamızı sağladı. Bizler de muhterem babama karşı saygıda, asla kusur etmedik.

Şimdi tekrar hayvanlar âlemine dönelim. Çocukluk yıllarım geride kaldıkça, tüm hayvanlar âleminin, Allah'ın çok büyük bir nimeti ve dünyanın ve insanoğlunun en büyük değerleri olduğunu her gün biraz daha iyi anladım. Diyebilirim ki pek çok hayvanın varlığı insana huzur veriyor, sessiz bir terapi oluyor.

Fi tarihinde canım evladımla birlikte Cape Town'a gitmiştik. Ümit Burnu'na giderken yolun iki tarafı maki tipi ağaçlarla kaplıydı. Ağaçlıklar arasından koşan maymunlar (babunlar) bir anda arabayı sardılar. Yola çıkmadan önce rehber uyarmıştı, "Babunlara karşı dikkatli olun, yanınızda yiyecek bulunmasın, arabanın camlarını sakın açmayın" demişti. Yol boyunca da



uyarı levhaları vardı. Maymunlar hızla çıkıp arabanın camlarını epey zorladılar, yiyecek umudu kalmayınca dağıldılar. O sırada arabanın önünde anne ve baba iki maymun aralarında küçücük çocukları tıpkı insanlar gibi çocuklarının ellerinden tutmuş yürüyordu. Bir maymun ailesi bu kadar mı sevimli olabilirdi? O anda İngiliz doğa bilimci Charles Darwin'in, insanların bugün gördüğümüz maymunlardan türediğini, söylediğini hatırladım.

Son yıllarda ise aile bağlılığına en sadık hayvanların filler olduğunu, fil yavrularının sürekli anne ve babasıyla beraber yürüdüğünü, onlardan ayrılmadıklarını, hayvanlar âleminde en şefkatli aile siteminin de fillerde görüldüğünü öğrendim. Ayrıca kaynaklarda, fillerde anaerkil aile yapısı olduğu, fillerin en güçlü, en zararsız ve de uğurlu hayvanlar olduğu belirtiliyor.

Bu düşünceler içinde dünyanın ilk tüp bebek filleri olduğu belirtilen ikiz fillerin, Asya'dan Türkiye'ye, Gaziantep Hayvanat Bahçesine zorla getirildiği, birinci fil Gabi'nin getirildikten 3 yıl sonra öldüğü, Pili isimli ikinci filin ise Temmuz 2025'te kafasını duvara vura vura kendini öldürdüğü haberlerine rastladım. İnternette tarama yaptım, tutsak edilen Pili, ziyaretçiler görsün diye seyirlik olarak tutuluyor, bütün gün saklanacağı yer kapatılıyor, yemek verilmiyor, aile içinde yaşaması gerekirken yalnızlığa mahkûm ediliyor ve biçare fil dayanamıyor, içi yana yana, başını duvarlara vura vura hayatına son veriyor. Araştırma yaptığım kaynaklarda, fillerinin topluluk halinde yaşayan hayvanlar olduğu, her gün çok iyi yemelerinin ve yıkanmalarının gerektiği ve de küçük yaşlarda aileden ayrı ve yalnız yaşayamadıkları belirtiliyor.

Peki! Hayvanat bahçelerine getirilen hayvanlar hakkında onların yaşam şartlarına ilişkin önceden araştırma yapılmıyor mu? Yaşam şartları uygun değilse neden zorla tutsak ediliyorlar? Onlarda can değil mi? Hiç mi içleri acımıyor?

REKLAMLARINIZ İÇİN
BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

Rabia Babaoğlu'ndan 'Katıksız' Kitap



İstanbul İl Nüfus Müdürü Rabia Babaoğlu'nun yeni kitabı 'Katıksız', mesleki anılarını ve gözlemlerini samimi bir dille sunuyor.

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Rabia Babaoğlu, yıllarca süren nüfus müdürlüğü deneyimlerini paylaştığı 'Katıksız' adlı kitabını okuyucularla buluşturdu. Kitap, gerçek hikayelerden oluşarak, insanların hayatlarına dokunan anekdotları içeriyor.

İlk tanıtım etkinliği, İstanbul Mecidiyeköy'de bir alışveriş merkezinde gerçekleştirildi. Babaoğlu, burada imza töreni de düzenleyerek okuyucularıyla bir araya geldi.

Gerçek Hikayelerle Dolu

Babaoğlu, etkinlikte yaptığı konuşmada, kitabın içeriği hakkında bilgi verdi. "İnsan odaklı bir yerde çalışıyorum. Bu kitap, gerçek yaşanmış hikayelerden oluşuyor ve katıksız bir şekilde aktarıldı" şeklinde ifade etti.

Babaoğlu, iş yaparken birbirimizi dinlemenin önemine vurgu yaptı. "Herkesin işini iyi yapması gerektiğine inanıyorum. Eğer herkes kendi işini en iyi şekilde yaparsa, bu ülkede çözülemeyecek bir problem kalmayacaktır" dedi.

Tanıtıma eşi ile katılan İstanbul Valisi Davut Gül de kitabını imzalattı ve Rabia Babaoğlu ile hatıra fotoğrafı çektirdi. Tanıtıma Şişli Kaymakamı ve Belediye Başkan Vekili Cevdet Ertürkmen, İl Emniyet Müdürü Selami Yıldız, protokol mensupları ile ELFED Genel Başkanı Kazım Gökhan ELGİN, Onursal Başkanı Faik İÇMELİ ve Yönetim Kurulu Üyeleri de bu anlamlı günde kendisini yalnız bırakmadılar.





Kitabın ikinci tanıtımı ise İstanbul Akgün Otel'de yapıldı. Buradaki etkinliğe ise çok sayıda Elazığlı katıldı. İmza gününe katılan Final Eğitim Kurumları Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Taşel, sosyal medyasında duygularını şöyle dile getirdi: "Değerli Öğrencim, İstanbul İl Nüfus Müdürü Rabia Babaoğlu'nun imza gününe katıldık. Akgün Oteldeki imza töreninde saatler süren kuyruklar oluştu. Rabia, gönüllerde iz bırakan bir insan…Katıksız, yaşanmış olaylardan yola çıkan harika öykülerden oluşuyor. Bir solukta okunabilecek bir kitap…"

Kitabın 5. Baskısı Yapıldı

İstanbul İl Nüfus Müdürü Rabia Babaoğlu'nun, kamu görevinde edindiği gözlem ve tanıklıkları edebî bir dille kaleme aldığı kitabı, gördüğü yoğun ilgi üzerine beşinci baskısını yaptı.

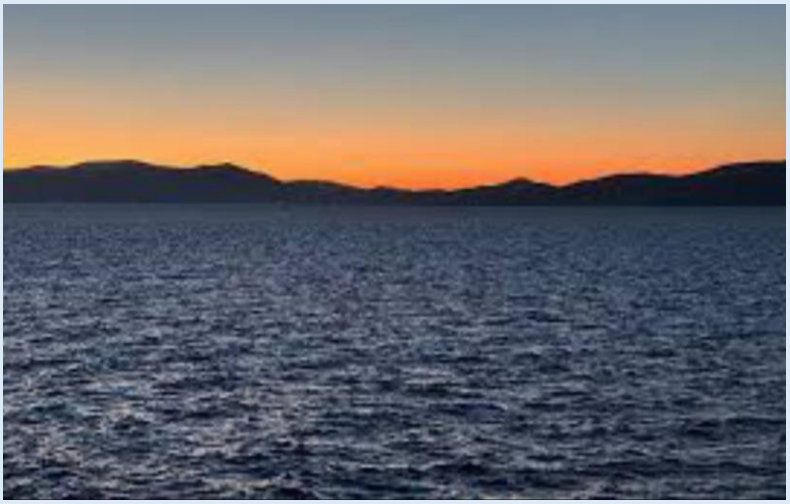
Yıllar boyunca nüfus müdürlüğü görevinde binlerce insanın hayatına temas eden Babaoğlu, kitabında resmî belgelerin ardında kalan insani hikâyeleri merkeze alıyor. Hatıralarla özgün kurguların iç içe geçtiği eser, okuru bir devlet dairesinin sessizliğinden hayatın en kırılgan anlarına uzanan samimi bir yolculuğa çıkarıyor.

Kimi zaman tebessüm ettiren, kimi zaman duygulandıran anlatımıyla dikkat çeken kitap; yalnızca bir meslek hatıraları derlemesi olmanın ötesinde, toplumsal hafızaya dair güçlü kesitler sunuyor. Yayınlandığı günden bu yana geniş bir okur kitlesine ulaşan eser, kısa sürede beşinci baskıya ulaşarak kültür-sanat dünyasında da dikkat çekici bir yer edindi.

Rabia Babaoğlu'nun Monakitap'tan yayınlanan Katıksız adlı kitabı, kamu hizmetinin insan hikâyeleriyle kesiştiği noktaya ışık tutan özgün anlatımıyla okurla buluşmaya devam ediyor.



HAZAR GÖLÜ'NÜN SESSİZ SÖZÜ



Hazar gölünün altında eski bir şehir yatar. Göl sakin olduğunda sabahın erken saatlerinde suyun içerisinden minare silüetleri görünürmüş,
Yaşlılarımız dermiş ki;
Bu şehir kibir yüzünden sulara gömüldü
Sivrice'de yaşayan balıkçılar gibi, göl birdenbire kabardığında bunun geçmişten gelen bir uyarı olduğuna inanır. Bu yüzden Hazar gölü Elazığlı için sadece bir göl değil, sessiz bir öğretmendir.

HARPUT'TA BİR AŞK MASALI

Harput kalesinin taşları çok şey görmüştür. Ama en çok ta yarım kalan sevdaları…



GÜRKAN ÖZENSOY

Bir rivayete göre kalenin burçlarında birbirini seven iki genç vardır ve kızın ailesi bu aşka razı olmaz, genç delikanlı bir gece kaleye bakıp bir türkü yakar, O türkü zamanla Harput hoyratı olur, bugün Harput'ta rüzgar sert estiğinde
'Bir hoyrat duyarsın bil ki Harput konuşuyordur.'

KÜRSÜ BAŞINDA BİR KIŞ GECESİ



Eskiden kış geceleri uzun, yürekler sıcaktı. Bir evde kürsübaşı kurulur, üstünde kilim altında mangal…Bir bu hikaye anlatılırdı:
'Evlat, insanın zenginliği malıyla değil, sevgiyle olur'
Çocuklar susar, büyükler dinlerdi Elazığ'da bu yüzden derler ki,
'Biz sözü ısıtarak büyüdük'



PALU'DA BİR SABIR HİKAYESİ

Murat nehri kıyısında yaşayan bir çiftçi, her yıl sel olur diye tarlasını biraz daha yukarı ekerdi, komşuları dalga geçerdi, bir yıl büyük bir taşkın oldu ve herkesin mahsulü gitti sadece onun ki kaldı. Sadece şunu söyledi;
'Toprağı dinlersen seni aç bırakmaz.'



HAYAL ÜRÜNÜ BİR HİKAYE (HAZAR'IN ALTINDAKİ SAAT)

Hazar gölünün en sessiz olduğu saat gecenin tam ortasıydı ve halk bu saate gölün dinlendiği zaman derlerdi.

Rivayete göre gölün dibinde bir saat kulesi vardı ve bu saat kulesi sadece kalbi temiz olanlara görünürdü

Sivrice'de yaşayan yaşlı saatçi Cemal usta bu efsaneye inanır ve akşam dükkanı kapatır kapatmaz göl kenarına gelirdi ve mırıldanırdı,

'Zamanı tamir edemeyen, kendini de onaramaz'

Bir gün Cemal usta gölün hafif kabardığını ve bir ışık belirdiğini ve kuleyi gördü; ancak saat durmuştu. Cemal usta geçmişte bir kalp kırmış ve bir mektup yazayım deyip bugün yarın diye diye unutmuş olduğunu hatırladı ve saatin tekrar çalıştığını gördü ve Cemal Usta'nın cebinde sararmış bir kağıt belirdi, üzerinde yalnızca tek cümle vardı:

'Geç kalmak, vazgeçmek değildir'

Elazığ'da derler ki

'Bir insan barıştıysa geçmişi ile, göl de huzur bulur.'

Elazığ için söylenen bir söz ile bitireyim

'BU ŞEHİRDE BAZI İNSANLAR GÖRÜNMEZDİR. AMA İZLERİ ÇOK DERİNDİR.'

Son sözüm ise yeni yılın, önceki yıllardan daha iyi olması dileklerimle sağlık, sıhhat ve afiyet diliyorum saygıdeğer okurlarıma her şey gönlünüzce olsun sağ olun var olun. ALLAH (cc)'a emanet olun.

REKLAMLARINIZ İÇİN
BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

DOYDU başkan oldu





ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

1963 Yılında kurulan ve eski ismiyle Fındıkzade Elazığlılar Derneği olarak bilinen İstanbul Elazığlılar Dayanışma Derneği'nin başkanlığına Selahaddin Doydu seçildi.

21 Aralık Pazar günü İstanbul Şirinevler'deki dernek binasında gerçekleşen Genel Kurul toplantısına ELFED Başkanı Kazım Gökhan Elgin ile dernek üyeleri katıldı. Genel Kurul sonrası Başkanlık görevini bırakan Mehmet Demirbağ, "Çok kıymetli dostlarım yaklaşık 13 yıldır yapmış olduğum İstanbul Elazığlılar Dayanışma Derneği başkanlığını bugün yapmış olduğumuz genel kurulumuzla kıymetli dostum Selahaddin Doydu başkanımıza devrettik. Yeni yönetimi ve Selahaddin Doydu başkanımızı tebrik eder başarılar diliyorum saygılarımı hürmetlerimi sunuyorum." dedi.

Mehmet Demirbağ ve yönetimine teşekkür eden Selahaddin Doydu, "Bugün itibarıyla yapmış olduğunuz genel kurulumuz da başkanlık görevi benim üzerime geçmiştir. Bizleri yalnız bırakmayan Elfed Genel Başkanımız Sayın Kazım Gökhan Ergin ve dernek başkanlarımıza ve tüm katılan hemşerilerim hepinize ayrı ayrı çok teşekkür ediyorum. Güzel bir kongre oldu. Bizler de bundan sonra Türkiye'de ilk kurulan dernek olan İstanbul Elazığlılar Dayanışma Derneği'ni elimizden geldikçe kültürümüzü en iyi şekilde yaşatmaktır. Saygılarımı sevgilerimi sunuyorum. Birlikte varız." dedi.

Yöresel Yemekler Yöresel Lezzetler...

Lobik çorbasını bilen var mı? Önce lobik ne demek onu araştırayım ve anlatayım, Biyoloji bölümünü bitirmemin işe yaradığı bir yer buldum sonunda, bu lobik bitkisinin kökenini araştırdım ve üniversitedeki bilgilerime geri döndüm lobik bitkisidir bilimsel adı Börülce (Vigna unguiculata), baklagiller (Fabaceae) familyasından fasulyeye benzer bir tarım bitkisi. Taze fasulye şeklinde yemekleri yapılabileceği gibi salata olarak da tüketilebilir. Afrika kökenli bir üründür.

Börülce 2n=22 kromozomludur. İyi gelişmiş kazık bir köke sahiptir. Tek yıllık otsu bir bitkidir. Yaprakları üç yaprakçıktan oluşan bileşik yaprak şeklindedir. Çiçekler yaprak koltuklarından çıkar. Börülce tohumlarının meyveye bağlandığı yerde renkli halkası vardır. O yüzden bir adı da karnıkaradır. Protein ve lif bakımından zengindi. Bu börülce bitkisine biz lobik demişiz, Biraz daha araştırdım lobiye (lovye) Farsça kökeninden geliyormuş, fasulye demekmiş.



OYA ORHAN

Ah bizim bu yöresel ağzımız çok güzel değil mi lovye nedir lobik demişler daha sempatik değil mi?

Çocukken annen yapardı, soğuk kış günlerinde şimdi bizler yapıyoruz ama tek farkı ben satın alıyorum. Lobiği annemler eskiden köyde ekip, biçip tohumunu kendi çıkarıyorlarmış. Anneannem tabi yerli lobiği bilir. Ben de buğday meydanının yolunu tuttum yerli lobik almak için. Dediler 'hasat zamanı Eylül-Ekim.' Tamam deyip bekledim o sıra zarfında tabi başka bakliyat türleri de pişirip yedik. Onları da size sonra anlatırım ama bunlardan bir tanesi mıhaşer (mıkaşer) olduğunun altını çizeyim...

Yerli lobik için buğda meydanının yolunu su yolu ettim. En sonunda yerli lobik budur dediler benim gördüğüm beyazımsı, yerli lobik biraz esmerdi. Çocukluğumda ki o lezzeti tekrar bulabilir miyim deyip evin yolunu tuttum, tencerenin dibinde soğaraç yaptım tabi soğaracın tarifini de verecem.

Tavada soğanı, tereyağında kavurup salça koyduk mu oldu sana soğaraç. Eskiler zar demişler Soğanı tüm atmaktansa gelin kavurup biraz salça ile renklendirelim olmuş size soğaraç. Ben bir çimdik (kırtik) de şeker ekliyorum soğaraca öyle de yiyilebilir. Konu dağıldı sanki hemen lobik çorbasını anlatayım soğaracımız oldu mu içine lobik ve dövmeyi koyup karıştırdım, tabi tereyağı olmazsa olmazımız. Bir iki kaynar getirip tüpün küçük tarafında pişmeye bıraktım, tuzunu da pişmeye yakın atarım genelde. Neden mi? Annem derdi dırğamasın bu kelimeyi de açıklayacam tabi tuz sertleştireceği için bakliyatları sert kalıp pişmezse dırgadı denir. Tabi annem de annesinden duymuş ya da kaynanasından. Bir de yemek pişerken siz de yemekle pişeceksiniz derdi annem. Yemeğin lezzeti ordan gelir derdi. Lobik yapmayı annemden öğrendim yıllar sonra Elazığ yöresel yemek yarışması olduğunu duyunca çok merak etmiştim. Elazığ 6. Kitap Fuarına denk geldiği için başvuruyu yapamayacağımızı düşünmüştüm. Başvurular yarın son deyince bir şansımızı deneyelim dedik aradık belediyeyi yarın son gelip başvurmanız gerekli dediler. Kitap fuarına biraz geç gelip gidip formu doldurmanız gerekecekti. Bir koşturma, bir telaş okuyucular, imza günleri, 'Bir Kedim Olsa" kitabım yeni çıkmış, "Annemin Masalları" (çocuk edebiyatına katkısından dolayı ödül alan) kitabı derken Nida Hanımı bir kez daha aradık "Yüreğime Notlar" kitabının yazarı Sıla Nur Yıldırım ile o da annesi adına aradı yemek yarışmasını, Nida hanım "Ben kitap fuarına geleceğim, gelince konuşuruz" dedi Biraz içimiz rahat etti perşembe gününün sonuna doğru Aysun hanımla (Sıla Nur Yıldırım'ın annesi) yarışmaya katılmadan heyecan başlamıştı. Kitap fuarında Telmih Yayınevinin yazarlarının söyleşileri oluyordu o gün de Ekrem Katı yazarımızın söyleşisi vardı. Topluca ona katıldık derken telefonum sessizde yanıp sönmeye başladı telefon elimde



‘Nida yemek’ diye kaydettiğim Nida Hanım arıyor. Güzel bir söyleşiye tekrar dönmek ümidiyle çıktım. Nida Hanım kitap fuarında görevli olduğunu söyledi bizim standı ziyaret edeceğini ve başvuru formlarının da yanında olduğunu söyleyince uçarak stanta geldim. Aysun hanımla beraber formu doldurduk ben maş çorbası ve lobik çorbası Aysun Hanım da Harput köfte ve eşgene (işgene) ile katıldı. Tatlı da ise halbur (kalbur) tatlısı ve dilber dudağı tatlısı vardı. Nida hanıma da teşekkürü unutmayalım. " İyi şeyler yapınca tüm evren sizin için çalışırmış" diye bir cümle okumuştum. Yarışma başvurusunu yaptıktan sonra tekrar söyleşiye katılmak için toplantı salonuna geçtim. Aralık ayının ilk günleri bizi yoğun bir tempo daha bekliyordu. İki elemeden gececektik. Birinci elemede maş çorbası, ikinci elemede de lobik çorbasını yapacaktım. Evde annemden öğrendiğim ve kendi el lezzetimle bir de sevgimizi ve ruhumuzu katarak bu çorbaları bir de yarışmada yapacaktık. Tenceremizi, bıçağımızı, kaşığımızı, sunum tabaklarımızı alıp gittik yarışmaya malzemeler hazır bizi bekliyordu. Pembe puantiyeli mutfak önlüğümü giydim başıma bone getirmeyi unutmuştum. Ne yapacağız derken boğazıma bağladığım siyah beyaz puantiyeli fuları başıma bağlayıp başladık yemek yarışmasına. Biz yemek yaparken Kanal 7’nin "Dikkat Ayvaz Şef Çıkabilir" program sunucusu da ordaydı. Ben soğaracı yaparken elinde kağıtlar soru soran bir beyefendi geldi küncülü içli köfteyi sordu. Ben de anlatmaya başladım, bazı püf noktaları vardı. Mesela küncü macun gibi olmayacak az çekilmiş olacak diye anlatırken, kaburga dolmasını sordu onu da etin mühürlenmesinden bahsederek bizim bilgimizi ölçtüğünü anladım. Yemek yaparken temizlik, düzen, sıfır atık, lezzet konularından da notlarınızı alıp bir saat içinde maş çorbasını yaptım. Tabi orda edindiğimiz dostluklar da benim için bir kazanımdı. Çorbanın içindeki soğanın büyüklüğü, kavrulması, tadı, tuzu derken yemekler tadıldı. Yemek yarışmasında fotoğraflarımızı gören Günay arkadaşım beni aradı sen kitap yazıyordun, yemek yarışması

nerden çıktı deyince yemek kitabımı bu yıl çıkaramadığımı, Unutulmaya yüz tutmuş yemeklerimizi yazacağımı anlattım. Bu yarışma da yemek kitabımda yazacağım bir anı olarak kalacaktı. Birkaç gün sonra yemek yarışmasından sorumlu Nida Hanım beni aradı birinci elemeyi geçtiniz deyince o kadar kişinin arasından seçilmek mutlu etmişti. Maş çorbası artık ünlü olmuştu yemeği yapıp arkadaşlarımı çağırıp lezzetini tattırıyordum. Derken ikici eleme için heyecanlı bir bekleyiş başladı. Lobik çorbasını yapıp yarışma öncesi Günay arkadaşımı da çağırıp ikram edip, yarışmayı merakla beklemeye başladık. Yarışma günü lobik çorbasını yapmaya başlarken İstanbul'dan ünlü jüri üyeleri de bizimle mutfaktaydı, Esra Tokelli, Ceyda Özdemirli engin bilgilerini bizimle paylaştılar, her zamanki gibi bizim temizliğimize, sıfır atığımıza bakıp not verdiler bir bayan sunumda domatesi dilimledi tabağın kenarına bıraktı, ona çiğ domatesin tabakta olmayacağını biraz soteleyip süs yaparsa daha iyi olacağını söyledi. Bir de öğrendiğimiz şeylerden biri de sunumun sıcak olması gerektiği çorba olduğu için sıcak servis etmek gerektiğini anlattı porselen kâse de soğuyacaktı çorba, nasıl yapacağız diye düşünürken karşımdaki bayan tencerenin kapağına kaseleri dizdi ve buharda kaseler ısındı ve çorba servis edilirken sıcak olmuştu. Ceyda Özdemirli jürimiz bakınız iyi fikir deyince evde ben de pilav soğumasın diye kaynayan tencerenin kapağını ters çevirip üzerine bıraktığımı hatırladım bu usul benmari usulünün benimce haliydi. Bir kez daha biyoloji bölümünü okuduğum aklıma geldi orda da laboratuvarda deney yaparken benmari usulü ile eritme, ısıtma işini yapıyorduk. Lobik çorbası pişerken bir yandan da bilgi almaya devam ediyorduk. Köz yaparken kiraz ağacının közü et pişirirken tercih edilir diye bir bilgi duydum. Kiraz ağacı közü bir başka lezzet katıyormuş ete ve bunlar gibi birçok bilgi öğrenmiş olduk. Annemin meşe külünün üzerinde yaptığı köfteyi hatırladım. Köfteyi direk o közün üzerinde pişiriyormuş. Artan ateşleri de değerlendirip tepside börek pişirmede de kullanırmış. Artan közü tepsinin altına serip üzerine saç kapatıp üzerine tekrar sıcak közü bırakıp hem altı pişiren hem üstü pişiren bir düzenek kurmayı bilen annelerimiz atalarımız, Daha neler öğretecekti gelecek kuşaklara... Ben de bunları aktarmak ve bu bilgilerin kaybolmasın diye can kulağı ile dinliyordum. Yarışma esnasında çokça bilgi öğrendik. Sıra servise gelmişti ben de annemden kalma bakır bir sunum tabağıyla sunum yaptım. Hem çorba soğumasın hem de eskileri yad edeyim dedim sunum tabağım çorba koymak için biraz yüzlekti yani derin değil. Jürinin önünde çorbamızı sunarken bu tabak biraz derin olsaydı dediler. Tencerenin üzerinde kaseleri ısıtan teyze ikinci oldu ben de jüri özel ödülü ile adadan ayrıldım. Yarışmanın sonuçları açıklanırken bize de



katılım belgesi verdiler. Dedik üçüncü bile olamadık derken jüri özel ödülü aldığımızı duyunca ne kadar mutlu olduk. Kaç kez daha kaçıncı olma hayaliyle mutlu olacaktık bilmem ama o heyecan, o mutluluk her şeye değerdi. Yemek kitabımda yazacağım bir anı olarak kalacak ve sonsuza dek unutulmayan bir hatıra olacaktı.
Jüri özel ödülümüzle eve dönerken maş çorbası ve lobik çorbasının yemek kitabımda özel bir yeri olacağını şimdiden düşündüm. Daha nice unutulmaya yüz tutmuş yemeklerimiz var yazılmayı bekleyen. Tarifleriyle hikayeleri ile anıları ile şimdiden ne çok yemek ve tatlı aklıma geliyor yazmak için. Unutulmaya tutmuş tatlar, lezzetler rayihaları ile anlatılmayı bekliyor. Yokluk zamanında yapılan bir çorbayı anlatmak, bir çorbadan öte özlerimize dönüşümüzdü. Ekmek yapılırken buğdayı sırtında değirmene taşıyan dedem, halburda unu eleyip yoğuran nenem, tandır başında elleri yanan bibim, ocak yakmak için dağda odun toplayan Gakkom nerdesiniz...!
Bir görseniz biz ekmeği kolaylıkla alıyoruz, her yer ekmek dolu, doktorlar ekmek yemeyin diye bağırıyorlar, çöplerin kenarları ekmek dolu... Çünkü elleri yanarak yapılmadı o ekmekler çünkü, değirmende un öğütülmedi çünkü... Artık şimdi kuraklık var eski değirmenler dönmüyor, Ninelerimizin, annelerimizin el lezzeti yok diyoruz. Biz o ekmeğe saygılı olmadık, tadını kaçırdık, bayatlayan ekmeği yumurtaya bulayıp kaygana yapan, kuru ekmekleri eşgene yapan, papara yapan atalarımız nerdesiniz...! Kendimize gelmek için kaç çöpün kenarına atılmış ekmek parçası göreceğiz daha. Ah kuru ekmekleri toplayıp kuşlar yesin diye duvar kenarına koyan çocukluğumuz, üç kere öpüp başımıza koyduğumuz nimetlerimiz. Elimizi uzatsak iyilik güzellikken bu var duymazlık neden. Eski babaanne anneanne yemeklerine dönerek onların hatıralarını yad edip, sağlıklı bir yaşama ne dersiniz. Unutulmuş yemeklerin gün yüzüne çıkması dileğiyle...



Elazığlı Fotoğraf Sanatçısı Hamit Yalçın, KKTC'de Şeb-i Arûs fotoğraf sergisi açtı.

Yalçın'dan "Şeb-i Arûs" Sergisi





ÇAYDAÇIRA/KKTC

Uluslararası Final Üniversitesi, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin vuslatının 752. yılı kapsamında fotoğraf sanatçısı Hamit Yalçın'ın "Semâdan Aksedenler Şeb-i Arûs" adlı sergisine ev sahipliği yaptı. Etkinlik, tasavvuf müziği dinletisi ve sema gösterisiyle devam etti.

Serginin açılışını Uluslararası Final Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Orhan Gemikonaklı ve Yunusemre Enstitüsü Lefkoşa Müdürü Abdullah Aktaş ile yaptıklarını belirten Hamit Yalçın, "Üniversite öğrencilerinin yüzde 80'ini dünyanın çeşitli milletlerinden oluşan bir mozaik olunca Hz. Mevlâna felsefesini ve sevgi iklimini anlatmak onlara gösterip bu mesajı vermek benim için hem bir görev hem de keyif ve mutluluk kaynağı oldu. Çocuklar serginin İngilizce anlatım metnini okuyunca çok pozitif tepkiler verdiler. Bu da yorgunluğumuza değdi doğrusu. Girne'de çok sıcak bir sanat ortamı ve ilgi vardı." dedi.

"Semâdan Aksedenler Şeb-i Arûs" adlı serginin ikinci açılışı ise Lefkoşe Mevlevihanesi'nde aynı hafta içerisinde yapıldı. Sergi hakkında bilgi veren Hamit Yalçın, "Uluslararası Final Üniversitesi'nin sponsorluğunda gerçekleşen bu yolculuğumuzun ikinci ayağındaki açılışımız Yunusemre Enstitüsü'nün daveti ve ev sahipliğinde tarihi Lefkoşa Mevlevihanesi'nde gerçekleşti. Hem tasavvuf musıkisi konseri hem de sema gösterisin manevi bir havasıyla geçen gece öncesinde ve sonrasında fotoğraf sergimiz ile taçlandı. Davetlilerin yoğun teveccühüne ve ilgisine mazhar olmak, iyi ki varsınız sözlerini duymak bütün yorgunluğumuzu unutturdu doğrusu. Sponsorumuz ve Uluslararası Final Üniversitesi şansında değerli ağabeyim İbrahim Taşel ve üniversite Rektörlüğüne, Yunusemre Enstitüsü Lefkoşa Müdürü değerli kardeşim Abdullah Aktaş beyefendiye çok teşekkür ediyorum." dedi.





Hamit Yalçın kimdir?

1958 yılında Elazığ'da doğdu. 1976–1980 yılları arasında profesyonel gazetecilik ve foto muhabirliği yaptı. İlk fotoğraf sergisini 1982 yılında Ankara'da açtı.

1983 yılında Ankara' da açtığı kendi atölyesinde, Reklam Fotoğrafçılığı alanında çalışmaya başladı. Bu arada "Doğa" konulu çalışmalara ve "Anadolu"ya yoğunlaştı. "Turizm ve tanıtım" konulu çekimler yaptı.

Yurt içinde ve yurt dışında birçok kişisel sergilerle birlikte, karma sergilere, sunuşlara katıldı ve sinevizyon gösterileri gerçekleştirdi. Seçici kurul üyeliklerinde bulundu.

Moskava, İslamabad, Seul, Lefkoşa, Strazburg ve Şangay'da Ankara konulu açtığı kişisel sergiler yankı buldu.

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın Türkiye'yi tanıtıcı broşür ve kataloglarında fotoğrafları yayınlandı.

Belgesel film dalında da eserler verdi. 4 bölümlük "Köşkler, Kasırlar" belgeseli televizyonlarda sıkça yayınlandı. Birçok reklam ve tanıtım filmlerinin yönetmenliğini yaptı.

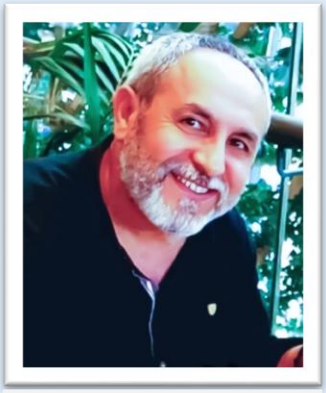
Birçok dergi, gazete, tv, kitap ve yayınlarda yüzlerce fotoğrafı ve röportajları yayınlandı. Bunların içinde en bilineni Türk hava yollarının aylık yayın organları olan Skylife ve Anadolu Jet Magazin adlı dergilerin fotoğraf editörlüğüdür.

Halen "Farmagazin", "Pharmaceutical Business Review" ve "Yaşama Sanatı" adlı dergilerde yazıları ve fotoğrafları yayınlanmaktadır. Türkiye Güzel Sanat Eseri Sahipleri Meslek Birliği (GESAM), Koleksiyoncular Derneği (KODER) ve Fotoğraf Sanatı Kurumu (FSK) üyesidir.

Hamit Yalçın profesyonel kimliğinin yanında amatör bir ruh ve heyecanla Anadolu Fotoğraf sanatının gelişmesi ve dolayısıyla Türk Fotoğrafçılığının dünyada söz sahibi olmasına yönelik çabalar sarfetmekte ve bu çalışmalara destek vermektedir.

SUSADIM HARPUT

Yazarımızın son kitabı olan "Susadım Harput" kitabını bölümler halinde yayınlıyoruz. Kitabı temin edemeyenler bu yazı dizini büyük bir zevkle okuyabilir.



İRFAN KARABULUT

Babamın o vakitlerde söylendiğine göre iki yaşlarında ve ilk çocuğuyum. İşte ben kendimi bilip yaşamaya göz açtığımda bu aziz El-Aziz evliyalar diyarındaydım. Her daim hazan vaktinin ağlamışlığıyla tanıştım hayatla. İnatla dağların serin sıcaklarıyla kavrulan başaklarda nefes aldım. Oysa kendimi tanıdığımda küçük virane Anadolu kasabasında soludum, mavi gökyüzünün yokluk kokan özgürlüğünü. İnançların günü birlik peşkeş çekildiği mezhep çatışmalarının altında ezildim kimi zaman. Suskunluğum masum ufak haykırışlara dönüştü kimi zaman. Bozuk düzende sevginin gücüyle içimde yapayalnız bir şair yaratıp ihanete ve sevdaya dair karanfiller sundum hayata çocuk. İlk Harput'u anlatmakla başlamak istiyorum. İnşallah sen ve okurlar sıkılmazlar benden. Yaşantım ne öyle cafcaflı nede sevgi doluydu. Hem iki yakasına hasret İstanbul gibi yetimdim. Hem de Nazım Hikmet'çe kalemime sarılıp Vera'dan sevgi dilendim. Kocaman bedenimde minik yürekli çocuk olarak hiç büyümedim ben çocuk. Harput ah Harput nasıl dillendirsem ki seni bilemiyorum. Aslında seni severken incitmekten korkuyorum Aziz evliyalar diyarım. Harput çok eski bir yerleşim yeri olmakla birlikte tarihte savaşlar yaşamış kavimleri bağrında beslemiştir. Burada eski tarihlerden yani Osmanlılardan kalma Han, Hamam, Çeşme, Kilise, Kale, Camii, Dergâh, Ev, Bağ, Bahçe, Mesire yeri, Türbe gibi eserler günümüze kadar gelebilmekle birlikte birde o dönemden bize kalan ve bilgi veren insanların kullandıkları eşyalar da günümüze ışık tutmaktadır. Bugün Harput ve yöresinde yaşayan insanlar bile giyim, kuşam, konuşma, örf adetleriyle o dönemi hala yaşıyorlar ve gururla gelecek nesillere de aktarmaya çalışıyorlar. Öyle ki bir an o dönemin girdabına kapılır yaşadığını hissedersin çocuk. Güneş erken doğar yaşam ağır ilerler kağnı sırtında. Gün uzundur erken bitmez, nefes gibi adeta yaşadığını hisseder insan bir heves gibi gün be gün huzur içinde. Şehre uzaktan bakınca kayalar üzerine işlenmiş motif aşiyan yuvası gibi görünür. Yolu yaşadığım çocukluk dönemlerinde bakımsızlık ve maddi imkânlardan nasibini almamış tek yönlüydü Harput'un. Adeta eteklerine atılmış sayısız çizikleri andırı-yordu kıvrılarak tepeleri tırmanan karayoluna uzaktan ba-kınca. Çocukluğumda en maharetli usta şoförlerin bile bu yolda zorlandığını hatta kaza geçirip çok kereler tepelerden yuvarlandıklarına hem şahit olurdum hem de duyardım. Ki bu uçurumlardan kurtulan çok az kişi şanslı sayılırdı. Eleziz mezireden yukarı şeher Harput'a çıkarken İlk göze çarpan ve bir Artukoğlu beyi olan Belek (Balak) Gazi'nin at üstünde heybetli heykeli karşılar davetli davetsiz misafirlerini. Söylentiye göre heykeli Elazığlı deli Nuri adlı bir öğretmen yapmıştır. Heykelin yapımında kullanılan harç karışımını süt ile yaptığı da söylenmektedir. Artukoğulları devrinde adı hala Harput ve Elazığ'da anılan Belek (Balak) Gazi Harput'un yetiştirdiği en ünlü Türk Fatihi olduğu bilinmektedir. Neyse ileriki bölümlerde Hadi gel hem beni dinle hem de sabah ayazı rakı nefesli kokarken biz sokak aralarında yürüyelim el ele seninle çocuk. Hey çocuk baksana sevecen dostane bir yanın var sanki. Sana ben de yörenin tüm güzelliklerini anlatıp kendi adıma acı tatlı anılarımı yâd etmek isterken, senin de güzel vakit geçireceğini umarım. Okurlarında kendi yaşantılarından kesitler olduklarını hissedip keyif almalarını dilerim. Bak çocuk biz bir adı da yukarı şeher olan Harput' un girişindeyiz, bir kale düşün ki giriş kapısı olmayan. Şehrin Sol tarafı yüksek kayalık olduğundan ancak bitiminde evler yapılmış. Ki burası şehre girişin kapısı sayılırken girişine layık ta ismi var. Yeri gelince yeniden bahsederiz. Bu sanına yakışır giriş Dar kapı adıyla anılır. M. Sıtkı Döner

hocanın araştırmasına göre eskiden Harput'a girilirken Dar Kapının şekli kemer görünümündeymiş. Sağ taraftaki duvar, Sağır Müftü Efendigillerin duvarıdır. Bu Duvar, Hasan Hicabi tarafından 1876 yılında yapılırken, "Dar Kapı" yıkılmıştır. Dar Kapı'nın Elazığ girişinde toplanan çeşitli türden ahali, elinde avucunda olanı getirir dar kapı girişinde satar, lazım olanları da alırmış. Bu bakımdan burası bir nevi pazar olurken aynı zamanda da dilenenlerin oluşturduğu uzun kuyruklar ile esnafın hayrını dağıttığı yer olarak ta bilinmektedir. M. Sıtkı Döner hocaya bu değerli bilgi için çok teşekkür ederim. Sağında Sağır Müftügil ve ona bitişik olan Hacı Hıdır konakları vardır. Dur duuur çocuk sana evvela bu zata neden sağır müftü dendiğini anlatayım.

SAĞIR MÜFTÜGİL HİKÂYESİ

Sağır Müftügil ailesi çok geniş büyük bir sülaledir derlerdi. Lodo Ehsan ve cınıvız Ali dayı her zaman. Ve yalancı bir öksürükle biz çocuklara konunun ehemmiyetini belirtip sözü devralarak zevkle anlatmayı sürdürürdü Lodo Ehsan Emmi. “Çok eskiden bu ailenin atalarından büyük saygı değer bir zat olan müftü varmış. Müftünün huzuruna günün birinde genç bir kadın çıkmış. Kadın bilmeden işlediği bir suç hakkında dolaylı olarak müftüden bilgi almaya gelmiş. Ancak bu kadın müftünün karşısına gelince heyecandan mı? Utangaçlıktan mı? Yoksa acep korkusundan mı? Bilinmez bir nedenle bir türlü konuşamamış kekeleyip susmuş.

Bizim müftüyse öyle böyle değil o kadar çok âli cenap biriymiş. Ki huzuruna gelen kadının mahcup duruma düşmemesi için elini kulağına siper edip kadına doğru eğilerek rahat olmasını kendisinin sağır olduğunu bir şey duymadığını işaretle belirtmiş. “Haa ne diyisin gızım? Gulağım duymi ha az yahına gel de bağır. Bağır ki sesin ele duyam.” Demiş bizim Müftü Bey. Zavallı kadın her sesini yükseltip bağırdıkça tekrardan duymamış muamelesi yaparmış. Sonunda nihayet kadın rahatlayıp ve derdini de anlatamamanın üzüntüsüyle karşısındaki müftünün sağır olduğuna inanmış. Müftünün huzurundan inanarak ayrılan kadın evine gitmiş. Kadın evine gitmiş gitmesine de onun sayesinde bizim müftü efendinin adı da o günden sonra



Sağır Müftü Efendi lakabıyla anılır olmuş.” dedi Lodo Ehsan emmim. Dar kapı girişine nakış misali işlenen bu iki yapışık konak hala günümüze kadar direnerek ayakta kalmayı başarmakla kalmayıp adıyla lakabıyla Sağır Müftügil ve Hacı Hıdır konakları diye bilinip gelmişlerdir. Kalın Sağlıcakla dostlar.

REKLAMLARINIZ İÇİN
BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

Elazığlılar Aydın'da Hedik kültürünü yaşattılar





ÇAYDAÇIRA/AYDIN

Aydın Elazığlılar Kültür ve Dayanışma Derneği Kürsübaşı buluşmalarında bu kez Hedik geleneğini yaşattı. Dernek tarafından her ay düzenli olarak gerçekleştirilen Kürsübaşı buluşmaları, bu ay Elazığ halk kültürünün önemli simgelerinden biri olan Hedik geleneğiyle gerçekleştirildi. Katılımcılar, Kürsübaşı etrafında bir araya gelerek hem yöresel lezzetleri tattı hem de Elazığ kültürünü birlikte yaşadı.

Elazığ'da özellikle uzun kış gecelerinde bir yaşam biçimi hâline gelen Kürsübaşı geleneği, yalnızca türkülerin söylendiği bir ortam olmanın ötesinde; yemeğin paylaşıldığı, sohbetin, şakanın ve muhabbetin iç içe geçtiği köklü bir kültürel buluşma olarak biliniyor. Aydın'da düzenlenen bu etkinlikte de Elazığ'ın sofra ve sohbet kültürü tüm yönleriyle yaşatıldı.

Etkinlikte, Elazığ yöresinde bereketin ve paylaşmanın simgesi olarak kabul edilen Hedik ikram edildi. Buğday başta olmak üzere çeşitli bakliyatlarla hazırlanan Hedik, yüzyıllardır Elazığ sofralarında dayanışmanın sembolü olarak yer alıyor. Kürsübaşı geleneğinin ayrılmaz bir parçası olan yemek kültürü, bu buluşmada da katılımcıları aynı sofrada buluşturdu.

Türkülerle Harput Geceleri Aydın'a Taşındı

Yemeklerin ardından Kürsübaşı geleneğine uygun olarak yöresel türküler, hoyratlar ve sohbetlerle gece devam etti. Derneğin Kürsübaşı ekibi tarafından seslendirilen eserler, katılımcıların da eşlik etmesiyle daha da anlam kazandı. Samimi sohbetler, anılar ve türküler eşliğinde Harput'un soğuk kış geceleri Aydın'da adeta yeniden yaşandı.

Etkinlikte konuşan Aydın Elazığlılar Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Necati Gür, Elazığ kültürünün yalnızca müzik ya da mutfak kültürü olmadığını vurguladı. Gür, "Elazığ kültürü paylaşmanın, dayanışmanın ve birlikte olmanın kültürüdür. Aydın'da her ay düzenli olarak Kürsübaşı etkinliğimizi yapıyor, her ay bir yöresel yemeğimizi tanıtarak kültürümüzü canlı tutmaya çalışıyoruz. Bugün de Hedik geleneğimizi yaşatarak bu kadim kültürü gelecek nesillere aktarmanın mutluluğunu yaşıyoruz" dedi.

SİVRİCE KADIN CEZA İNFAZ KURUMU

Bahsedeceğim yerde yıllar önce bir Azot Fabrikası varmış. Ancak fabrika zamanla siyasilerin arka bahçesi, adeta arpalığı haline gelmiş. Her gelen siyasetçi, bürokrat veya sözü geçen kişi, kendi hemşerisini; 50, 100 kişiyi bu fabrikaya yerleştirince, fabrika maaş ödeyemez duruma gelmiş ve iflas ederek kapanmış. Arazi uzun yıllar atıl vaziyette kalmış.



Gel zaman git zaman; devlet, bu yapıların ve arazinin boş kalmaması için burada bir Kadın Açık Ceza İnfaz Kurumu kurmuş. Bir ilçemizde böyle bir devlet kurumunun olması elbette ilçeye katkı sağlamıştır. Cezaevi yerine başka bir yatırım da yapılabilirdi; bunu devlet büyüklerimiz bilir. Neticede cezaevi yapılmış. Keşke suç oranları artmasa da bu kadar çok cezaevine ihtiyaç duyulmasa; fakat ihtiyaç doğunca yapılmak zorunda kalınıyor. Bunlar kısaca Sivrice Kadın Açık Cezaevi'nin kurulma süreci.



BEDRİ YÜCEL

Gelelim bugüne…

Kadın cezaevlerinde herkesin bildiği gibi, anneleri hükümlü olan küçük çocuklar belirli yaşa kadar annelerinin yanında kalabiliyor ve böylece erken yaşta cezaeviyle tanışmış oluyorlar. İşte bu çocuklara daha iyi bir yaşam ortamı sunmak adına yetkililer çeşitli projeler geliştirme gayretine girmişler. Bu projelerden biri de hemşerimiz Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürü Sn. Enis Yavuz Yıldırım tarafından hayata geçirilen "Hayat Varsa, Umut da Vardır" projesidir. Projenin Sivrice Kadın Açık Cezaevi'nde uygulanması ise ayrı bir gurur kaynağı olmuş. Üstelik proje Avrupa'da 30 proje arasından birincilik elde etmiş. En başta Enis Bey'i ve cezaevi personellerini tebrik ederim.

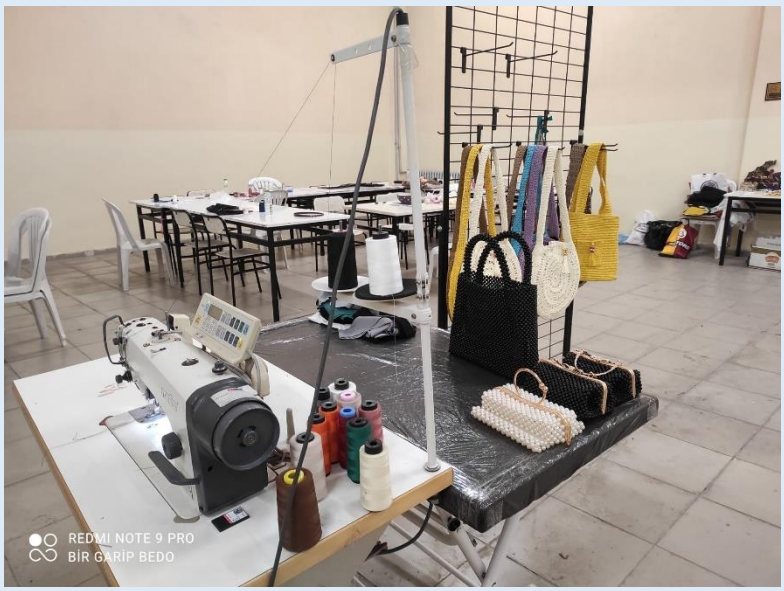
Elazığ'daki cezaevlerine kendi kitaplarımdan hediye etmek üzere yola çıktığımda, önce şehir merkezindeki cezaevlerine gerekli işlemleri tamamlayıp kitaplarımı teslim ettim. Bu süreçte "Hayat varsa, Umut da vardır" projesi dikkatimi çekince ve konu kadınlar ile çocuklar olunca, Sivrice'deki cezaevine bizzat gidip kitapları kendi ellerimle teslim etmeye karar verdim. Amacım projeyi yerinde görmek ve bacasız fabrika misali üretim yapılan bu kurumu haberle gündeme taşımaktı.



Gerekli izinleri aldıktan sonra İHA Muhabiri Rıdvan Yeşilırmak ile birlikte cezaevine gittik. Kadın mahkûmlar tarafından üretilen ürünleri, bu ürünlerden nasıl gelir elde edildiğini, mahkûmların maddi kazanç sağlayıp meslek sahibi olabildiklerini cezaevi müdürü Ünsal Bıçakcı ve personelleri bizzat anlattı ve bizlere gösterdi. Çocuklar ve kadın mahkûmlar için hazırlanan yaşam parkını yerinde görme







fırsatımız oldu. Zaten haber tüm Türkiye'ye yayıldığında herkes görüntülerle birlikte bu projeden haberdar oldu.
Emeği geçen herkese, başta projenin mimarı Sn. Enis Yavuz Yıldırım olmak üzere teşekkür ederiz. Ben de kitap vesilesiyle bu projeyi yerinde görme fırsatı buldum ve ilimize Avrupa'dan birincilik getiren bu projenin detaylarını öğrenmiş oldum.
Amacım ne kitap ne de kendim için reklam yapmaktı. Bunu da yapılan haksız eleştirilere cevap olarak belirtmek isterim. Bir yazar olarak hiçbir maddi beklenti içine girmeden, şehrimizde olan güzel şeyleri siz değerli okurlarıma aktarma çabasındayım.
Takdir Elazığ Halkınındır.

Sivrice Kadın Açık Ceza İnfaz Kurumu, "Hayat Varsa Umut Vardır" Projesiyle 30 ülkenin katıldığı EuroPris 2025 Cezaevi Başarı Ödülü'nde 1'incilik elde etti. Dezavantajlı durumdaki kadın hükümlülerin mesleki ve sosyal yönden güçlendirilmesini hedefleyen kurum, çok sayıda atölyesiyle örnek bir rehabilitasyon modeli sunuyor. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı Sivrice Kadın Açık Ceza İnfaz Kurumu, "Hayat Varsa Umut Vardır" Projesiyle büyük bir başarıya imza atarak 30 ülkenin katıldığı EuroPris 2025 Cezaevi Başarı Ödülü yarışmasında 1'incilik elde etti. Türkiye'yi uluslararası platformda temsil eden kurum, kadın hükümlülerin sosyal hayata yeniden kazandırılmasına yönelik yenilikçi modeliyle dikkat çekti.

REKLAMLARINIZ İÇİN BİZİ ARAYINIZ...
0553 253 30 90

Bugün Elazığ'da yapılmayan gelenek:

ŞAHPERİ SOFRASI



Recep Ayının son çarşamba günü akşamı, bir dilek sofrası kurulur ki, buna "Şahperi Sofrası" denilir. Sofranın kendisine has yemeği yenilirken, Şahperi'nin hikayesi anlatılır ve eğlenilir.

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Senede bir gün yapılan ve bolluk, bereket, şifa, mutluluk getirdiğine inanılan "Şahperi Sofrası" adlı geleneksel adetimiz artık Elazığ'da uygulanmıyor.

"Şahperi Sofrası"ndan Fikret Memişoğlu'nun Yeni Fırat Dergisi'nde yazdığı kısa bir nottan öğreniyoruz. Memişoğlu, bu gelenekten şöyle bahsediyor: "Dilek Günü; Recep Ayının son çarşamba günü akşamı, bir dilek sofrası kurulur ki, buna "Şahperi Sofrası" denilir. Sofranın kendisine has yemeği yenilirken, Şahperi'nin hikayesi anlatılır ve eğlenilir."

Şahperi Sofrası nedir?

Çeşitli kaynaklardan edinilen bilgilere göre; bu ritüel senede bir kere sadece Recep ayının son çarşamba gününde yapılabiliyor. Salı gecesi iki rekât namaz kıldıktan sonra, ertesi gün tutacağınız oruç için niyet edeceksiniz. Bu niyeti yaparken de "Şahperi aşkına yedi sene oruç tutup sofrasını kuracağım" diyeceksiniz. Ertesi gün de yapılacak ibadet ritüelleri ve sofra için gerekli olan yiyecekler ve gene sofrada yer alması gereken yedi adet çiçek var. Bir de iftar açılmadan önce, Şahperi'nin hikayesinin okunması gerekiyor. Bu ritüeli yapmaya karar veriyorsanız yedi sene üst üste yapmak zorundasınız. Yapanların dilekleri olduğuna inanılıyor.

Süleyman ile Şahperi Hikâyesi

Köyün birinde Ahmet ile Lütfiye isminde iki genç yaşar. Bu iki genç birbirlerini çok severler ve bu sevginin sonunda gençler evlenmeye karar verirler. Ahmet ile Lütfiye'nin iki kızı ve bir oğlu olur. Oğullarının adını Süleyman koyarlar.

Süleyman on iki yaşına geldiğinde babası Ahmet amansız bir hastalığa yakalanır ve kısa bir süre sonra vefat eder. Süleyman'ın babası vefat ettikten sonra ailenin ekonomik durumu zorlaşır. Artık genç bir delikanlı olan Süleyman'ın çalışması gerekmektedir. Süleyman o yıllarda köye gelen halk âşıklarını dinler. Onları çok sevmesinin sonucunda kendine bir saz edinir ve saz çalmaya başlar. Artık yoksulluk evde iyice hissedilmeye başlar ve Süleyman çalışmak için gurbete çıkmaya karar verir.

Annesi ve kardeşleri önce ondan ayrılmaya razı olmazlar. Sonunda Süleyman, annesi ve kardeşlerini ikna edip helallik aldıktan sonra yola çıkar. Süleyman son kez dönüp köyüne bakar ve alır sazı eline. Akşama doğru kendi ilçelerine gelir bir hana sığınır. Hancıya derdini anlatır. Hancı onun sazı elinde dürüst biri olduğunu görünce ücretsiz misafir eder.



Süleyman birkaç gün sonra akşamüstü bir köye gelir. Burada kalacak bir yer arayan Süleyman'ı bir köylü, evinde misafir eder. Süleyman'ın iyi saz çaldığını duyan köy ahalisi akşam onu dinlemeye gelir. Süleyman sırtında sazı, elinde yol azığı tekrar yola revan olur. Yirmi gün sonunda üç şehir geçen Süleyman iyice yorulmuştur ve dinlenmek için yolun ötesinde gördüğü suyun başına gider. Ekmeğini suya banarak karnını doyurur ve oracıkta uykuya dalar.

O köyde yaşayan bir ağa vardır, onun da Şahperi adında bir kızı vardır. Şahperi bazen köydeki kızlarla beraber eğlenmek ve piknik yapmak için Süleyman'ın uyuduğu suyun başına gider. Yine böyle bir günde kızlar, suyun yanında uyuyan ve sazı olan bir delikanlı olduğunu görürler ve onu uyandırmaya çalışırlar. O esnada Süleyman, rüyasında güzeller güzeli bir kız görmektedir ve kızların onu uyandırmak için attıkları nohut büyüklüğündeki taşların başına isabet etmesiyle bir anda sıçrayarak uyanır.

Süleyman, kısa bir şaşkınlıktan sonra kızların arasında Şahperi'yi görür ve rüyasında gördüğü kıza çok benzediğini fark eder. İlk görüşte birbirlerine âşık olurlar. Şahperi ona nereden geldiğini ve kim olduğunu sorar. Süleyman durumunu anlattıktan sonra Şahperi, babasının çok zengin olduğunu ve onun işçisi olarak bu köyde kalabileceğini söyler.

Süleyman ve Şahperi ağanın konağına gelirler ve durumu anlatırlar. Şahperi'nin babası olan Hamit Ağa Süleyman'a konakta iş verir ve kâhyanın odasına yerleştirir. Ertesi gün Süleyman'ın konakta kalacağını öğrenen Şahperi buna çok sevinir ve birbirlerine aşklarını ilan ederler.

Şahperi ile aynı konakta büyüyen Hamit Ağa'nın yeğeni Hasan, içten içe Şahperi'yi sevmektedir ve onunla evlenip amcasının mallarına sahip olmak ister. Bir süre sonra Şahperi ve Süleyman'ın aralarındaki aşkı öğrenir ve bunu hazmedemez.

Bir gün Şahperi, annesinin yanına giderek Süleyman'a olan aşkını itiraf eder ve eğer ona varmazsa canına kıyacağını söyler. Annesi ise biricik kızının üzülmesine dayanamaz ve babasıyla konuşacağını söyler.

Hasan ve arkadaşları Süleyman'ın kuzuları otlatmaya çıkardığı bir gün ona tuzak kurarlar ve Süleyman'ı yalnız yakalayıp öldüresiye döverler. Ağanın adamları baygın haldeki Süleyman'ı bulup konağa getirirler. Süleyman ayılınca kâhyaya tüm olanları bir bir anlatır.

İyi kalpli bir insan olan kâhya Süleyman'ın haline acır ve ona Şahperi'ye kavuşması için elinden geleni yapacağını söyler. Ağayla konuşarak Şahperi'nin ismini vermeden olayların iç yüzünü anlatır. Akşam Hamit Ağa'nın karısı, Hasan ile Süleyman'ın uğruna kavga ettikleri kızın Şahperi olduğunu ve Süleyman ile Şahperi'nin birbirlerini çok sevdiklerini anlatmasının ardından Hamit Ağa kızını Süleyman'a verir ve nişanlanırlar.

Süleyman, köyde bıraktığı ailesini yanına almak ister ve köyünün yolunu tutar. Annesine olanları anlatıp oradaki tüm varını yoğunu sattıktan sonra Şahperi'nin köyüne doğru yola çıkarlar. Hasan tüm bu olanları kendine yedirememiş gözünü adeta hırs bürümüştür. Hasan'ı



ortadan kaldırmak ve Şahperi'yi almak için planlar yapmaktadır. Bir gece Hamit Ağa başka bir köye düğüne gider. Hasan bunu fırsat bilip gece yarısı arkadaşlarının yardımıyla Şahperi'nin elini kolunu bağlayıp kaçırır. Hasan bir atın üstünde, Şahperi diğer diğer atın üstünde dağ bayır geçerek ilerlemektelerken Allah'ın yardımıyla Süleyman ve ailesiyle karşı karşıya gelirler. Süleyman, Hasan'ı yakalayıp bağlar ve Şahperi'yi kurtarır. Hamit Ağa olanları öğrenince Hasan'ı evinden kovar. Bir yıl sonra Süleyman ile Şahperi evlenir ve Şahperi hamile kalır. Aradan biraz zaman geçtikten sonra kâhya, Süleyman'ın annesi Lütfiye ile evlenmeyi düşünür. Önce Hamit Ağa ile sonra da Süleyman ile konuşur. Hamit Ağa'nın hanımı lisan-ı münasiple durumu Lütfiye'ye açıklar ve sonunda nikâhları kıyılır.

Şahperi bir kız bebek dünyaya getirir, Kader ismini verirler.

Bir süre sonra Hasan yaşadığı yerden sıkılmış köye dönmek istemektedir. Hamit Ağa, gözüne görünmemesi şartıyla kabul eder. Fakat Hasan'ın Süleyman'a olan kini azalmak yerine daha da artmıştır. Bir plan yapar ve Süleyman'ın kız kardeşi Firdevs'i tenha bir yerde yakalayıp mağaraya götürdükten sonra arkadaşlarıyla birlikte Firdevs'e tecavüz eder.

Bunu öğrenen Süleyman; kılıcını, okunu ve yayını alarak Hasan'ı aramaya çıkar. Bulduğu anda da onu ve arkadaşlarını öldürerek Hasan'ı at sırtında köye getirir. Firdevs, yaşadıklarına dayanamayıp kendini konağın avlusuna asar.

Süleyman'ı tutuklarlar ve idam cezasına çarptırırlar. İdam edilmek için başka bir şehre gönderilen Süleyman'dan 7 yıl haber alınamaz ve artık öldü kabul edilir.

Bir tanecik kızıyla dul kalan Şahperi, babası ve kayınvalidesinin de tavsiyesiyle kendisini isteyen bir ağa oğluyla nikâhlanır.

Süleyman hapishanede kendisiyle aynı kaderi paylaşan Ali'yle dost olmuştur. Ülkedeki padişah değişimi ile gelen aftan yararlanıp hapisten çıkarlar. Süleyman köyüne döner ve Şahperi'nin evlendiğini öğrenince Ali'nin yanına geri dönmeye karar verir.

Şahperi ise konağa ziyarete gelince olanları duymuş ve feryat figan kendini yerlere atmıştır. Evli olması dâhil hiçbir şey umurunda değildir ve Süleyman'ın arkasından gidecektir.

Ev ahalisi toplanıp karar verirler. Kâhya, Lütfiye, Şahperi ve Kader Amasya'ya doğru yola çıkarlar. Bir zaman sonra Ali'nin evini bulurlar. Ali, Süleyman'ı çağırmaya gider ve onu evde kimlerin beklediğinden haber vermez. Şahperi, Süleyman'ı görünce saçlarını önüne atar, sazını söz eder, hasretini dile getirir.

Bu sırada Hamit Ağa köyde damadına artık kızının onunla evli kalmak istemediğini ve kızını boşamasını söyler. Boşanan Şahperi, tekrar Süleyman'la evlenir. Hep beraber köylerine dönerler kaldıkları yerden hayatlarına devam ederler.

HARPUT MÜZİĞİNİN TARİHSEL SERÜVENİ

Anadolu'nun Kadim Seslerinden Günümüze Bir Kültür Mirasıdır Harput.

Anadolu, tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapmış; bu medeniyetlerin kültürel birikimleri müzik yoluyla günümüze kadar taşınmıştır. Doğu Anadolu'nun önemli kültür merkezlerinden biri olan Harput, yalnızca tarihi ve mimarisiyle değil, aynı zamanda zengin müzik geleneğiyle de Türk kültür tarihinde özel bir yere sahiptir. Harput müziği; makam yapısı, edebi derinliği, tasavvufi boyutu ve halkın günlük yaşamıyla kurduğu güçlü bağ sayesinde yüzyıllar boyunca canlılığını korumuştur.



BİLAL CİVELEK

Harput, Urartulardan Osmanlılara kadar birçok medeniyetin izlerini taşıyan kadim bir yerleşim yeridir. Bu tarihsel birikim, Harput müziğinin çok katmanlı yapısını oluşturmuştur. Özellikle Osmanlı döneminde Harput, ilim ve irfan merkezi olarak öne çıkmış; medreselerde yetişen âlimler, şairler ve mutasavvıflar müziğin gelişimine büyük katkı sağlamıştır.

Harput müziği, klasik Türk müziği ile halk müziği arasında bir köprü niteliğindedir. Makam sistemi son derece zengindir; Hüseyni, Uşşak, Rast, Segâh gibi makamlar sıklıkla kullanılır. Eserlerde uzun hava formu belirgindir ve "Harput ağzı" olarak bilinen kendine özgü bir söyleyiş tarzı bulunur.

Sözlerde genellikle aşk, ayrılık, gurbet, kader ve ilahi aşk temaları işlenir. Bu yönüyle Harput müziği, insanın iç dünyasına seslenen derin bir anlatım gücüne sahiptir.

Harput müziğinin şekillenmesinde tasavvufun etkisi büyüktür. Bölgedeki tekke ve dergâhlarda icra edilen ilahiler ve nefesler, müziğin ruhunu beslemiştir. Müzik, yalnızca bir eğlence aracı değil; insanı olgunlaştıran, kalbi arındıran bir irfan yolu olarak görülmüştür. Bu anlayış, Harput müziğinin ağırbaşlı ve derinlikli karakterini belirlemiştir.

Harput müziği, uzun yıllar boyunca usta-çırak ilişkisiyle aktarılmıştır. Hafız Osman Öge, Şemsi Belli, Enver Demirbağ gibi isimler bu müziğin günümüze ulaşmasında önemli rol oynamıştır. Özellikle Enver Demirbağ, Harput musikisini geniş kitlelere tanıtan öncü sanatçılardan biri olmuştur.

Cumhuriyet döneminde Harput müziği, derleme çalışmaları ve TRT arşivleri sayesinde kayıt altına alınmıştır. Böylece sözlü gelenekten yazılı ve kayıtlı kültüre geçiş sağlanmıştır. Günümüzde üniversiteler, belediyeler ve kültür dernekleri aracılığıyla Harput müziği yaşatılmaya devam etmektedir. Harput müziği, yalnızca bir yöre müziği değil; Anadolu'nun ruhunu yansıtan önemli bir kültürel mirastır. Geçmişten gelen bu ses, insanı kendi özüyle buluşturan bir çağrı niteliği taşır. Harput'un taş sokaklarında yankılanan ezgiler, bugün hâlâ gönüllerde yaşamaya devam etmektedir. Bu müziğin korunması ve gelecek kuşaklara aktarılması, kültürel süreklilik açısından büyük önem taşımaktadır.

Harput müziğinin bir başka özelliği ise Kerkük, Urfa'ya uzanan bir benzerlik ve kardeş mirası özelliğidir. Bunun ana sebeplerinden biri ise Kültürel benzerlik ve şive benzerliğidir.

Günümüzde Harput müziği yeterince tanıtılması konusunda gayretlerin yeterli olmamasına rağmen Türk müziğine büyük katkıları olmuştur. Birçok Türkü ve şarkı Türk müziğinde klasikleşen eserler repertuarında yerini almıştır.

Özellikle Kursubaşı programlarıyla birçok televizyonda sergilenmesi, Harput müziğinin gelecek nesillere taşınması yönünde büyük katkılar ağlamıştır.

Gelecek nesillere bu kadim kültürün aktarılması oldukça önemlidir.

Bundan böyle de Harput müziğinin asırlarca kulakları şenlendirmesi dileğiyle…

Kürsübaşı etkinliği yapıldı



ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Belediyesi, kültürel değerleri yaşatma ve gelecek nesillere aktarma hedefiyle Kürsübaşı Gecesi programları düzenlemeye devam ediyor.

Kent genelinde faaliyet gösteren musiki derneklerinin katılımı ile her ayın 23'ünde gerçekleştirilecek Kürsübaşı Gecesi programının ilki Çaydaçıra Musiki Derneği'nin Kürsübaşı etkinliği ile yapıldı. Bünyamin Eroğlu Kültür ve Kongre Merkezi'nde düzenlenen programa, Elazığ Belediye Başkan Yardımcısı Nazif Bilginoğlu, Kültür ve Sosyal İşler Müdürü Mehmet Karaaslan ve çok sayıda davetli katıldı.

Programda konuşan Çayda Çıra Musiki Derneği Başkanı Hüseyin Karlıdağ, Kürsübaşı geleneğinin sadece musiki anlamında değil, dostlukların pekiştiği, istişarelerde bulunulduğu derin bir anlama sahip olduğunu vurguladı.





Elazığ Belediye BaşkanYardımcısı Nazif Bilginoğlu ise; “Elazığ Belediye Başkanımız Sayın Şahin Şerifoğulları, Elazığ kültürüne, sanatına ve insanına hizmet etmeye zaman ve bütçe ayırarak çok kıymetli çalışmalarda bulunmuştur. Sayın Başkanımız, kültürel yatırımlar kapsamında “Müzeler Şehri Elazığ” projesi ile Hoca Hasan Hamam Müzesi, Harput Musiki Müzesi, Basın Müzesi’ni hizmete açarak Harput’u müzeler şehri yapmış, bir de Kent Müzesi’ni ilimize kazandırarak Harput kültürüne, sanatına ve musikisine ne denli önem verdiğini göstermiştir. Kürsübaşı Gecesi programları da şehrimizin kültür ve sanat hayatına verilen ehemmiyetin devamıdır. Bu kapsamda musiki derneklerimizle istişarelerde bulunarak böyle güzel bir programı ortaya çıkarmış olduk. Her ayın 23’ünde, canlı yayınlarla Türkiye ve dünyaya yayın yapacak şekilde Harput musikisine yönelik eserler ortaya konmaya devam edilecektir.” dedi.



Kanal Fırat Televizyonu’ndan canlı olarak yayınlanan programda, medeniyetler merkezi Harput’un eşsiz musikisi ile müzik ziyafeti sunulurken, katılımcılar birbirinden güzel eserlere eşlik etti.

Kürsübaşı Gecesi programları, farklı musiki toplulukları tarafından her ayın 23’ünde gerçekleştirilecek.

NİHAT KAZAZOĞLU: HARPUT MUSİKİSİ'NİN HAFIZASI



SELİM ŞENGÜL

Memleket Sevdası

Yad ellerde melül mahsun gezerken
Gökyüzünde bulutları süzerken
Gara guşlar hayalimi bezerken
Gönlüm düştü memleketin ağına
Hasret kaldım bizim göllü bağına

Göllü bağın göllerinde çimerdük
Harman vakti gelir geme binerdük
Tasalı bekirden gorkar sinerdük
Rahmetlinin güneş doğsun yüzüne
Ne heybetli görünürdü gözüme
...
Göllü bağım senin gönlün şen olsun
Sende doğan gönüller pür şen olsun
Hasretliğin bağrımı deşen olsun
Beni de bir hatırlayan olaydı
Olaydı da şu canımı alaydı.

Esat Kabaklı, o yanık sesiyle uzak diyarlardan Harput'a duyduğu hasreti dile getirirken aslında hepimizin tercümanı olmuştur. Ancak özlem duymak için illaki gurbette olmak gerekmez; insan bazen en yakınındakine, hatta üzerinde yaşadığı toprağa bile vuslat arzusu duyabilir. Bizi bu yola düşüren de işte o memleket sevdasıdır. Hem yakındaki hem de uzaktaki değerlerimize olan vefa borcumuzu ödemek gayesiyle, hayat hikâyesini ele aldığımız başta Fikret Memişoğlu olmak üzere ve Nihat Kazazoğlu gibi nice kıymetli şahsiyetin izinden gitmeye niyet ettik. Çünkü Elazığlı olmak, sadece dil ile ikrar edilen bir aidiyet değil, yapılan işlerle tarihe not düşülen bir duruştur. Biz de bu şuurla, memleketimize olan sevdamızı sözle değil, miras bırakacağımız eserlerle kanıtlamak için yola çıktık.



Ailenin Musiki Mirası

Babası; Harput'un Alayaprak Mahallesinden merhum Mehmet Sait Efendidir. Çocukluk yıllarında Harput'ta Saçlızade Hoca olarak bilinen Ahmet Hulusi Efendiden eski Türkçe dersleri aldı. Daha sonra Harput'ta Veli Hoca'dan okudu. Sesinin güzelliği ile okuduğu Kur'an herkes tarafından "Hafız Emi" olarak tanınmasına vesile oldu. Harput havalarıyla söylediği dörtlükler nüktedanlığı, hele hele nasihatleri ile saygı duyulan biriydi.
29 Temmuz 2000 yılında vefat ettiğinde 80 yaşındaydı. Ölümünden sonra söylediği dörtlükler oğlu Nihat Kazazoğlu tarafından Bağrıyanık, Muhalif hoyrat, Kürdi ve Elezber makamlarında okundu.

"Bende var, bende var
Bağla suyu, bende var
Hem ölüm, hem ayrılık
İkisi de bende var."

Annesi; Lokman ve Ahmet Tasalı kardeşlerin ablaları Sakine Tasalı hanımdır. Aileden gelen ses güzelliği Sakine Hanım içinde söylenebilir. Yalnız kaldığı zamanlarda kendi kendine söylediği havalar Nihat Kazazoğlu tarafından dinlenilirdi. 18 Temmuz 2006 tarihinde Harput'ta vefat ettiğinde 90 yaşındaydı. Hafız Emi ile Sakine Hanım dayı hala çocukları olup her ikisi de müzik yeteneği olan kişilerdi. Sait Efendi ve Sakine Hanımın mezarları Harput'taki aile mezarlığındadır. Aile; Vasfiye, Hidayet, Nihat, Nihal, Necla olmak üzere beş çocukluydu. Nihat Kazazoğlu, ailenin tek erkek çocuğuydu.



Gençlik Yılları

Nihat Kazazoğlu, Nisan 1941 tarihinde Harput'ta doğdu. 1948 yılında Elazığ'da Cumhuriyet İlkokulunda okula başladı ve beş yılda bitirdi. 1953 yılında Elazığ Lisesi'nin Ortaokul kısmında öğrenimine devam etti. Ortaokul yıllarında Harput Musikisini üstatlarından sayılan Hüseyin Sekü ile arkadaş oldu. Bu arkadaşlıkları vefat edinceye kadar devam etmiştir.
Nihat Kazazoğlu, okul yıllarında evlerinde annesi, babası ve özellikle dayıları Ahmet ve Lokman Tasalı kardeşler ile okul arkadaşı Hüseyin Sekü'den Harput havalarını öğrendi. Ayrıca merhum Fikret Memişoğlu'nun başkanlığını yaptığı Elazığ Kültür Derneği'nde ve bilhassa Memişoğlu'nun evinde, eşi merhum Ayşe Hanım'la yapılan meşkler sayesinde mükemmel bir Harput müziği okuyucusu oldu.
Dayısı Lokman Tasalı'dan sonra genç Nihat'ın yeteneğini keşfeden Fikret Memişoğlu oldu. Fikret Memişoğlu'nun evinde zaman zaman Grundig TK 23 Automatic makaralı teyple ses kayıtları dinletilerek, bu eğitim daha da zenginleştirildi.
Nihat Kazazoğlu; 1959 yılında Merhum Fikret Memişoğlu'nun kurduğu Elazığ Halk Oyunları ekibinde yer aldı. Necati Aksoy, Recai Güner, Naci Onat, Nihat Kazazoğlu'ndan oluşan erkek oyuncular yanında Yaprak Toker, Gülen Alpman, Emel Akçay ve Günay Ergün'den oluşan bayan oyuncular yer aldı. Ekipte, klarnette merhum Mevlit Canaydın ve henüz çocuk yaşta olan davulcu Hıdır Sezgin bu ekibin çalgıcısı olarak görev aldı.
Ekip Ankara'da 27 Mayıs 1961 tarihinde, 27 Mayıs 1960 yılı İhtilal kutlamalarına katıldı.
Nihat Kazazoğlu, lise öğrenimi yıllarında masa tenisi, voleybol ve atletizm gibi sportif faaliyetler içinde bulunduysa da musiki ve halk oyunlarına daha önem verdi. Ortaokul ve lise yıllarında okulun sosyal etkinliklerinde yer aldı. Nihat Kazazoğlu; 1962 yılında Elazığ



Lisesi'nden mezun oldu. Aynı yıl Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne kayıt oldu. Üniversite öğrenimi yıllarında öğretmen okulu fark derslerini vererek 1964 yılında Ankara-Çubuk İlçesi Kuruçay köyünde ilkokul öğretmeni olarak göreve başladı.

1967 yılında Ankara'dan ayrılarak Elazığ Merkez Ortaçalı (Sefernik) Köyüne müdür vekili öğretmen olarak tayin edildi. Halk Eğitim Müdürlüğü bünyesinde, öğretmenlerden oluşan halk oyunları ekibinin öğreticiliğini yaptı. 1968 yılında Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde mezun oldu. Çok sevdiği öğretmenlik mesleğine Elazığ Ticaret Lisesi Meslek dersleri öğretmeni olarak atandı. Bu yıllarda Kazazoğlu'nun kazandığı deneyim ve kültürel birikimi kendi öğrencilerine vermeye başladı.

Dernek Başkanlığı ve Ulusal Tanınırlık

Ticaret Lisesi halk oyunları ekibini kurdu ve çalıştırdı. Bu sahada okullar arası yapılan yarışmalarda çok sayıda okuluna birincilik ödülleri kazandırdı. Okul geceleri ve sosyal faaliyetlerde önemli mesuliyetler yüklendi. 1967 yılında Halk Eğitim Merkezi Halk Oyunları ekibinde yer aldı. Yöresel oyunlarımızı oynadı ve kendinden sonrakilere öğreticilik yaptı. Harput'ta yapılan şehriye kesme geleneğini müzikal bir şekilde "Şehriye Gecesi" adı ile Halk Eğitimi Salonu'nda (Devlet Korosu Salonu'nda) halka sundu. TRT Diyarbakır Radyosu'nun düzenlediği Doğu ve Güneydoğu illeri halk oyunları yarışmasına katıldığı halk oyunları ekibi birinci oldu.

1971 yılında kurulan Elazığ Musiki Konservatuarı Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. 1 Temmuz 1975 tarihinde Elazığ Musiki Cemiyeti'nin bünyesinde kurulan Harput Musikisi Şubesi'nin başkanlığına getirildi. Bu şubenin eğitmenliğini yaptı. Elazığ Musiki Konservatuarı Derneği adına düzenlenen tüm konserlere bir fiil iştirak etti. Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Turgut Özal adına verilen konserlerde sesiyle ve ekibiyle önemli görevler üstendi.

1969 yılında öğrencisi Tülin Şenocak hanımla evlendi. Bu evlilikten Gülin adında kızları oldu. Ancak yıllar sonra bu evlilik ayrılmayla sonuçlandı. 22 Ağustos 1981 yılında ikinci evliliğini öğretmen Sevgi Gürses Hanım'la yaptı. Bu evlilikten 18 Şubat 1983 tarihinde İrşat, Gülşat ve Dilşat isminde üçüz kız çocukları oldu. Çocuklarının üçü de üniversite öğrenimi gördü. Bunlardan İrşat Hanım Fırat Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nda kanun dersleri öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

Kültür Bakanlığı Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu'nun kurulmasıyla bu koroya şef olan Naci Sönmez'in yerine, 27 Ocak 1992 tarihinde yapılan olağan genel kurul kongresinde Nihat Kazazoğlu başkanlık görevine getirildi. Başkanlık görevine seçilen Nihat Kazazoğlu, çalışmakta olduğu Ticaret Lisesi öğretmenliğinden emekliliğini istedi. Emekliye ayrılan Kazazoğlu, aldığı emekli ikramiyesinin bir kısmıyla; kirasını ödeyememe durumunda olan derneğin yıllık kira borcunu ödeyerek fedakârlıkta bulundu. Daha sonra bu meblağı, yine kendi başkanlık dönemindeyken geri aldı.

*Devamı gelecek sayıda...

Maden'in unutulan şairi:
KAZIM VEHBİ ORAL



Çiftçi, eğitimci, siyaset adamı, şair (D. 1892, Maden / Ergani / Diyarbakır-Ö. 16 Nisan 1985, Ankara). Nüfusta Ankara / Çankaya / Cebeci Mahallesine kayıtlıdır. Babası Maden eşrafından Tahrirat Müdürü Müftüzade Yusuf Vehbi Bey, annesi Güllü Hanımdır. 1907 yılında Maden Rüştiyesi (Ortaokulu)'ni bitirdi. Haziran 1910'da Ergani Maden Liva Meclisi İkinci Kâtipliği görevi ile Devlet hizmetine girdi. Eylül 1914'te Ergani İdadisi (Lisesi) Türkçe öğretmen vekilliğine atandı, bu nedenle, Kasım 1914'te istifa ederek kâtiplik görevinden ayrıldı. Aralık 1918'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde açılan sınavı kazanarak Maden Lisesi Türkçe öğretmenliğine getirildi. Bu görevi milletvekili seçilene kadar sürdü. İzmir İktisat Kongresi için Ergani'den temsilci seçildi ise de Kongreye katılma olanağı bulamadı.

Kâzım Vehbi Bey, TBMM I. Dönem (23 Nisan 1920- 11 Ağustos 1923)'de Ergani'den milletvekili seçildi. Ancak Meclis'e hiç katılmadan, yaşının henüz 34'ten küçük olduğu, sağlığının seyahat etmeye elverişli olmadığı gerekçesiyle yazdığı istifa mektubu TBMM'de kabul edildi. II. Dönem (11 Ağustos 1923- 1 Kasım 1927) seçimlerine katıldı ve Ergani / Diyarbakır'dan milletvekili seçildi. Layiha, Nizamname-i Dahili, İrşad, Maarif komisyonlarında çalıştı. Maarif Komisyonu Kâtipliğine ve İrşad Komisyonu Sözcülüğüne seçildi. 1 Mart 1924 ve 1 Kasım 1924 tarihleri arasında Divan Kâtipliği yaptı.

Kâzım Vehbi Bey, milletvekilliği bittikten sonra, Eylül 1928'de Yozgat Öğretmen Okulu tarih-coğrafya öğretmenliğine atandı ise de, görevine gitmediğinden istifa etmiş sayıldı. Bu arada tarımla uğraştı. Daha sonra Kasım 1938'de Diyarbakır Lisesi Türkçe öğretmenliğine getirildi. Bu görevde 31 Aralık 1949 tarihine kadar çalıştı ve 22 Mart 1951'de emekliye ayrıldı, 16 Nisan 1985 tarihinde Ankara'da öldü. Münevver hanımla evliydi; bu evlilikten Saika, Cavit, Ayhan, Turhan, Vedia ve Cemile adlarında 6 çocuğu vardı.

Kâzım Vehbi Oral'ın "Şiirlerimden Seçmeler" adlı basılı bir şiir kitabı vardır. Çok sayıdaki şiirlerinin bir bölümünü Dicle, Elaziz, Diyarbakır gazeteleri ile Karacadağ dergisinde yayımladı. Nüktedanlığıyla da ünlü olan Kâzım Vehbi Oral, okullarda yeterli dinî ve fikrî eğitim verilmediği için yeni nesillerin cahil yetiştiği düşüncesindeydi. Hatta Millî Eğitim Bakanlığı binası yandığında, Diyarbakırlı şair Abdulgani Bulduk'tan bu olayı hicveden ve "ebced" hesabıyla yangın tarihini belirten bir mısra aktarmıştı. Mısra şöyledir:

"Cehalet menbaı yandı Maarif nâmı kâzibtir."

(Cehaletin kaynağı yandı, Eğitim yalan bir isimden ibarettir)

Bazı kaynaklarda Kâzım Vehbi Bey'in yeniden milletvekili seçilmesine İsmet Paşa'nın engel olduğu ileri sürülmüştür. Oral, kendisiyle aynı kanaati paylaşan Başbakan Fethi Okyar'la birlikte, Şeyh Said isyanı sırasında, olayın bölgesel olduğunu, önlemlerin gereğinden fazla ve geniş kapsamlı olmamasını savunurken; İsmet Paşa'nın şiddetli muhalefetiyle karşılaşmış ve sonunda Paşa'nın dediği olmuştu...

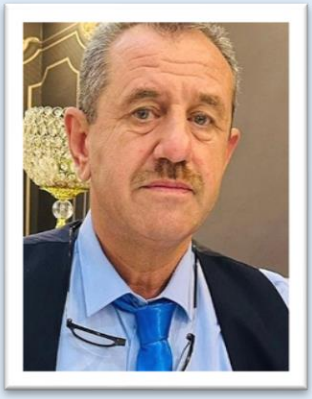
Kâzım Vehbi Oral'ın; "Ağlarım", "İhtiyar" ve "Bir Bahar Akşamı" adlı şiirleri bestelenmiş, hafif müzik sanatçısı Atilla Atasoy'un 1981 yılında çıkan "Avare" adlı albümünde yer almıştır.

ESERLERİ (Şiir): Divan-ı Hüsran, Şiirlerimden Seçmeler (1975).

Elazığ Yöresi Halk Oyunları Kıyafetleri

Geçmişten günümüze kadar yöresel, halkbilimi ve halkoyunlarımıza, emek veren, kaynak sağlayan, oyunlarımızı geleceğe taşımak anlamında eğitimler veren ve verecek olan kişi ve kurumlara, derneklere ve federasyonlara şükran ve saygılarımla, 2026 yeni yılının ülkemize hayırlı olmasını diliyorum.

Yeni yılda da konumuzdan uzaklaşmadan halkoyunlarımızın geleceğini en doğru, en güzele doğru yönlendirecek çalışmalar yazacağız. Bilindiği üzere Elâzığ yöresi halk oyunları genel olarak "tatlı sert" karakter sahiptir. Erkek oyunları biraz daha sert, kadın ve kız oyunları ise biraz daha yumuşak ve tatlıdır. Bu sebeple oyunların icrasında çok önemli olan YÖRESEL HALKOYUNLARI KIYAFETLERİ oluşturulmuştur.



MUSTAFA DURĞUN

Ben bu yazımda tamda bu konuyu irdelemek istedim ve geçmişten günümüze yöresel halkoyunları kıyafetlerimizi araştırıp ortaya getirmek istedim.

Yöresel Halkoyunları Giysi Parçalarımızdan:

1. Erkek



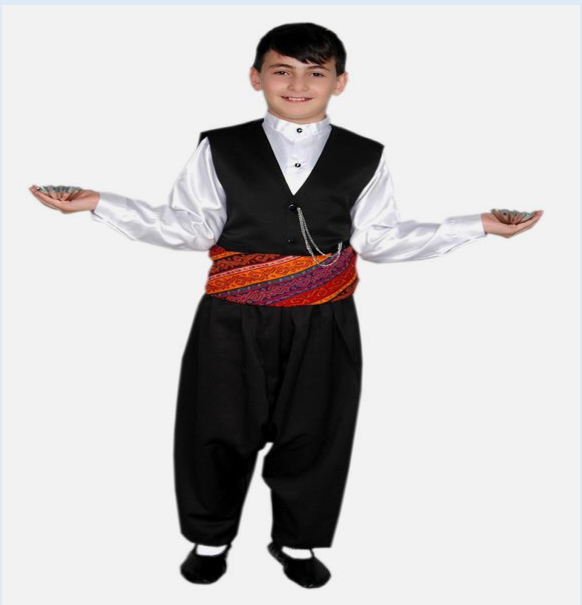
1-Fes (Keçe)ve puşu
2-BeyazGömlek
3-Yelek-cepken
4-Şal-ipekKuşak
5-Şalvar
6-Beyazyünçorap
7- Poçikli Yemen



2. Kadın

1-Fes (Tepelik)
2-OyalıYazma
3-Alınlık
4-BeyazGömlek
5-Üçetek
6-Şalvar
7-GümüşKemer
8-BeyazyünÇorap
9-Yemeni
10-Çarık

Harput halkının giyime olan büyük ilgisi, kültürünün gelişmesine ve zenginleşmesine önemli katkılarda bulunmuştur. Bu durum, özellikle kadın giysilerindeki çeşitlilik ve giyim zevkinin yüksekliği ile belirginleşir.



Kadın Giysileri

Harput kadın giyiminde temel olarak iki ana grupta ele alınan giysiler bulunmaktadır:
Yelek: Geleneksel olarak kullanılan yelek, genellikle renkli ve süslü dokumalara sahiptir.
Köynek: Gündelik giyimde sıkça tercih edilen bir türdür. Rahat ve genellikle düz renklidir.

Tuman: İnce dokulu bir tür entari veya giysi olarak bilinir. Özellikle özel günlerde ve davetlerde kullanılır



Üçetek-Şalvar: Harput kadınının en eski giyim tarzlarından biridir ve tahmini olarak 170 yıl öncesine kadar uzanmaktadır.
Bugün dahi bazı köylerde gözlemlenebilen bir giyim türüdür.
Şalvar: İpekli veya basma kumaştan yapılmakta ve iç kısmı astarlanmaktadır. Boyu oldukça uzun olup bilek kısımlarına kaytan geçirilmekte ve diz altından bağlanmaktadır. Bu şekilde, şalvar bir etek görünümünde dökümlü olarak ayak bileklerine inmektedir. Şalvarın bel kısmı uçkur ile büzülmektedir.
İçlik: İpek veya pamuklu kumaştan yapılmaktadır. Yakası yuvarlak, önü açık ve kopça ile iliklenmektedir. İçliğin yanları yırtmaçlıdır.
Üçetek: Sim işli kalın ipekli kumaştan veya kadifeden yapılmaktadır. Uzun kolları bilezikli ve çok az yırtmaçlıdır. Yırtmaçlar kopça ile tutturulmuştur. Yakası bele kadar açık (V) şeklindedir. Belde iki kopça ile birlikte iliklenmektedir. Aşağı doğru genişleyen eteğin önü tamamen açıktır, yanları ise kalça altından aşağı doğru yırtmaçlıdır. Bu sayede etek üç parça görünümünü almaktadır. Bele tığ işi veya işleme (belbağı) denilen süslü kemer takılmaktadır. Bazen öndeki iki etek yukarı kaldırılarak, uçları belbağının arasına sokularak alttaki şalvar ortaya çıkarılabilmektedir. Üçeteğinin boyu ayak bileklerini kapayacak uzunluktadır.



Harput Postalı: Siyah renkte olup kısa topukludur.
Baş süslemesi: Bu giysinin baş süslemesi şöyledir: Uzun saçlar ortadan iv ile ayrılmakta, arkadan küçük parçalara bölünerek örülmekteydi. Önde, birer tutam saç ayrılıp kulak memesi hizasında kesilmekte, yani zülüf bırakılmaktaydı.
Başa bordo çuhadan fes takılmakta, fes üzerine gümüş tepelik konulmaktaydı.
Fesin üzerine ayrıca ipek püsküllerden meydana gelen saçlık bulunmaktaydı. Fesin alt kısmına oyalı ipek krep bağlanırdı. Oyalar alın üzerine düşürülürdü. Bu bağlanan krepe “kıncik” denir. Bunların üzerine oyalı çit (yazma) veya dölbent (tülbent) örtülürdü.

Erkek Giysileri

Erkek giyiminde Harput kültürü, geleneksel ve işlevsel öğeleri içinde barındıran zengin bir çeşitliliğe sahiptir. İşte erkek giyiminde öne çıkan bazı öğeler:
Geleneksel Giyim:
Ceket ve Gömlek: Geleneksel giyimde erkekler genellikle ceket ve gömlek kombinasyonunu tercih ederler. Gömlekler genellikle beyaz veya siyah-beyaz çizgili pamuklu kumaştan yapılır ve hakim yakalı veya yakasız olabilir.
Kolsuz Yelek: Avcı yeleği olarak bilinen şalvar kumaşından yapılan kolsuz yelekler, açık düğmeli ve genellikle ceketin üstünde kullanılır.



Pantolon: Geleneksel giyimde genellikle düz renkli pantolonlar tercih edilir.
Kundura: Ayak giyiminde poçikli çarık veya kundura (galoş-potin) sıkça kullanılır.
Köy Giyimi:
Şalvar ve Cepken: Köylerde geleneksel şalvarlar ve cepkenler sıkça tercih edilir. Şalvarlar genellikle çuhadan veya gabardinden yapılır ve lacivert, açık mavi veya gri renk tonlarına sahiptir.
Kuşak: Şalvarların bel kısmını sıkmak için kullanılan kuşaklar, genellikle uçkur ile büzülerek kullanılır.
Fes ve Şapka: Tarih boyunca Harput giyim kültürü içinde fes ve sekiz köşeli şapka gibi baş giyimleri de görülür. Günümüzde köylerde özellikle sekiz köşeli şapkaların hala yaygın olarak giyildiği gözlemlenebilir.
Kuşak Çeşitleri: Kuşakların çeşitleri arasında bebek kuşak, acem kuşak, şal kuşak gibi farklı modeller bulunur.
Baş Giyim:
Fes ve Puşu: Geçmişte fesin Harput giyim kültürüne girmesiyle birlikte, fesin üzerine puşu sarmak bir adet haline gelmiştir. Ancak günümüzde bu giysi kombinasyonu yaygın değildir. Cumhuriyet döneminde ise sekiz köşeli şapkanın kullanıldığı görülür.
Harput erkek giyimindeki bu öğeler, bölgenin zengin kültürünü ve tarihini yansıtarak geleneksel giyimdeki estetik ve fonksiyonelliği bir araya getirir.
Yöresel halkoyunları kıyafetlerimizde zaman içerisinde, coğrafi iklim değişiklikleri ve dokuma- tekstil sektörünün değişimi ve gelişimi yapısal ve kumaş dokuma olarak değişimlere sebep olmuştur.
Kaynak: Sefer Nacar (yüksek lisans tez çalışması), İl Kültür Müd. (Arşiv)

REKLAMLARINIZ İÇİN BİZİ ARAYINIZ...

0553 2533090

Elazığ Yemekleri yarıştı



Lobik Çorbası, Eşgene ve Dilber Dudağı tatlısı yer aldığı final menüsüyle yarıştı.

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Belediyesi tarafından düzenlenen ve yöresel lezzetlerin maharetli hanımların ellerinde görücüye çıktığı "Kadın Elinden Yöresel Yemek Yarışması" finali, büyük bir heyecanla gerçekleştirildi.

Ünlü şeflerin katılımıyla gerçekleştirilen yarışma finalinin ardından ilk üç dereceye giren yarışmacılar altınla ödüllendirildi.

Gastronomi kültürüne anlamlı destek

Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürlüğü bünyesindeki Kadın Yaşam Merkezi ve Elazığ Gastronomi Kültür ve Turizm Derneği iş birliğiyle şehrin zengin gastronomi kültürünü yaşatmak ve unutulmaya yüz tutmuş yöresel lezzetlerini geleceğe taşımak hedefiyle düzenlenen "Kadın Elinden Yöresel Yemek Yarışması" finali büyük bir heyecanla gerçekleştirildi.



Şehit Mehmet Öter Turizm Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde gerçekleştirilen yarışmada finalistler,

maharetlerini ünlü şeflerin de yer aldığı jüri önünde sergiledi. Programa Elazığ Belediye Başkan Yardımcısı Nazif Bilginoğlu, Elazığ Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Müdürü Mehmet Karaaslan, İl Milli Eğitim Müdürü Beraat Şahin ve protokol mensupları katıldı. Yarışmanın jüri koltuğunda ise Masterchef All Star birincisi Şef Esra Tokerli, Uluslararası Gastronomi Dernek Başkanı Danışman Şef Ceyda Özdemirli, Avrasya Gastronomi ve Aşçılar Federasyonu Başkanı Gastro Villa Eğitmen Şef Ahmet Karaman, Marmara Profesyonel Aşçılar Dernek Başkanı Marka Şefi Durmuş Yılmaz, Gastronomi Tedarikçileri Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Yönetici Fatma Boz, Avrasya Çikolatacılar ve Pastacılar Dernek Başkanı Eğitmen Şef Aycan Özcan'dan oluşan ünlü isimlerin yanı sıra Elazığ Gastronomisi'ne değer katan birbirinden kıymetli şef ve konuklar yer aldı.

Yarışmanın kazananları



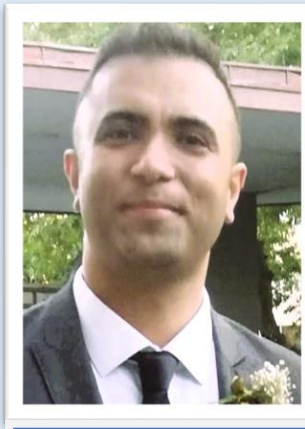




Yarışmaya katılan hanımlar Elazığ sofrasının eşsiz lezzetleri Lobik Çorbası, Eşgene ve Dilber Dudağı tatlısı yer aldığı final menüsüyle yarıştı.
Jüri üyelerinin değerlendirmeleri sonunda Lobik Çorbası kategorisinde; Ayşe Bingöl birinci, Ayşe Çakmak ikinci, İrem Şen üçüncülüğü elde etti.
Ana yemek kategorisinde ise Elazığ'ın eşsiz lezzetleri arasında yer alan Eşgene yemeği yarıştı. Bu kategoride ise Nursel Karasu birinci, Fatma Bilici ikinci, Sakine Bakır üçüncü oldu.
Tatlı kategorisinde ise yarışmacılar unutulmaz lezzetler arasında yer alan Dilber Dudağı tatlısı ile yarıştı. Bu kategoride de Nazlı Mercancı birinci, Melek Kalınca ikinci, Sabiha Kılıç üçüncülüğü elde etti.
Yarışmada dereceye giren yarışmacılar, düzenlenen ödül töreninde altın hediyelerini protokol üyelerinin elinden alarak büyük mutluluk yaşadı.
Üçüncülere gram altın, ikincilere çeyrek altın, birincilere ise yarım altın takdim edilirken, yarışmacılar büyük mutluluk ve heyecan yaşadılar.
Programda konuşan jüri üyeleri ve ünlü şefler, Elazığ'ın zengin gastronomi kültürüne hayranlıklarını ifade ederek kentin yöresel lezzetlerinin Türkiye'nin en kıymetli mutfakları arasında yer aldığını vurguladılar.

GELDİ YENİ YIL, SEN DE YENİLENMENİN YOLUNU BUL

Sevgili Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Demircioğlu'nun can verdiği Pir Sultan Abdal nefesiyle yenilenme bahsine girmek isterim. 2026 yılına "Derdim çoktur hangisine yanayım" sorusuna cevap araya araya girdik giriyoruz sanki. Mikro planda her yaşam formu ayrı derdin pençesinde esir. Makro planda ise şehirler, ülkeler, gezegen boyutunda derdin ve dermanın tanımı durmadan değişiyor. Hele bir de bilgiye bu kadar kolay ulaşılan bir devirde derman derde, dert dermana dönüşebiliyor. At izi it izine karışıyor, kolaylıklar zorluğa, zorluklar kolaylığa dönüşebiliyor. Niyazî-i Mısrî'nin dediği gibi bakmalıyız belki de: "Derman arar İdim derdime, derdim bana derman imiş." Merak eden sonrasını okusun. Merak etmeyen de bir zahmet önce merak etsin, sonra okuyup aşka ve hayrete düşsün. Benim derdim çok. Yanlış anlamayın lütfen, beni benden öz hakikatimden gafil eden en büyük dert, çokluk. Birdenbire yürüyelim. Şirksiz. Şeksiz ve şüphesiz.



AHMET KUTLUAY

Hangi derdine yanacağını nasıl bilsin insan yavrusu. Dert dert içinde, düğüm düğüm olmuşsa gönlü. Ayna bilip özünü göreceği dostu da yoksa, vay haline. Yanmak da ayrı bir bahsin konusu. Hangi yana baksa, döne döne yananlar ve yana yana dönenler sarmış âlemi. Yansız ve yönsüz bakmalı belki de. Tabii bu söylediğim hakikat aşkına düşen gönülleri bağlar. Yoksa hayat, derdiyle bizi yakarken biz yansız olamayız efendim. Yetimin, öksüzün. Gönlü kırığın, yolda kalmışın yanı bizim yerimiz. Memleketin derdi, insanlığın derdi bizim derdimiz. Onlar yandıkça biz de yanarız daima...

İşte aşikar oldu sır. Açık ettik gönül yaremizi. Pir Sultan bu aşkla diyor belki de “yine tazelendi gönül yaresi...”

Ben bu derde hande derman bulayım.
Meğer dost elinden ola çaresi.
Efendim efendim, benim efendim
Benim bu derdime derman efendim."

Kısa ve öz söyleyelim. Derdi Hak olanın dermanı da Hak olur. Sonrasında siz okumayı bitirince güzel Elazığımızın can sanatçılarından Erkan Oğur'u açın lütfen. Cana cana, yana yana, anlaya sorgulaya dinleyiniz efendim...
Suyun girdiği hallere selam. Kimi buz, kimi buhar, kimi akar candan cana... Her damla birdir, can ilminin nuruyla bakana. Büyük bilge Pir Sultan, suya şahitlik ediyor. İster kar olsun yağıp duran ister dolu, bir olduğunu biliyor Öz'ün. İster yağmur olsun rahmetle can veren isterse duvarları yalayan deli bir dalga. Her isimde isimlenen ve de her cisimde cisimlenenin bir olduğunu biliyor.

"Türlü donlar giymiş, gülden naziktir.
Bülbül cevreyleme güle yazıktır.
Çok hasretlik çektim bağrım eziktir.
Güle güle gelir canlar pâresi"

Türlü donlar giyen kimdir? Dikkat et, gülden naziktir. Sarına sarına sıfatlara dolanmış bir sevgili. Hangi don daha iyi, hangisi kötü peki. Kim kendini var etti? Arına arına varalım yarına, biz uyanmazsak 2026'da ölü bir zaman olacak, heyhat. Yenilenelim her an Hakkın aşkıyla... Her donda bir öz. Donu yanlış anlamayın lütfen. Sûrette kendini ilan eden biricik

sîretin her girdiği sûrete kısaca "don" denir. Kısaca "su" "öz"dür. Yağmur, kar, buz ya da deniz adı o Öz'ün donlarıdır.
Bülbül de sensin. Ne olur cevreyleme güle, yazıktır. Kendine gel da! Sen de sûretsin. Seni giyinip kuşanan kim, kendini bil. Cevreylemek körlüğünün ilanıdır. Gül'ün dikenine suç atma. Gül, Türk Edebiyatı'nda insanlığın öğretmeni Hz. Muhammed'i temsil eder. Gülümse. Güle güle git. Güle güle gel.
Güle güle gelir inşallah canlar pâresi. Gelsin diye düştük bu derde. Zahirde kaldık. Gösteriş dünyasında görünüşün kölesi olduk. Dışımıza gösterdiğimiz özenin yüzde birini içimize göstermedik. Kendimizi ihmal ettik. Gelin 2026'da kendimizi ihmal etmeyelim. Yenilenmek kıyafet alışverişiyle değil, öze dönmekle olur. Yeter hasretlik çektiğimiz. Pirim Sultanım da demiş hakikati, "Çok hasretlik çektim bağrım eziktir."
Bu hasreti dindirecek bir aşk lazım hepimize. Bu aşk her an bizimle, ancak gizli saklı. Tertemiz bir akıl ve gönülle bir yağmur damlasına bakmak bile yetebilir. Bu gizli saklı aşk böylece açığa çıkıp bize özgürlüğün yolunu sunabilir. Bir ağaca vakit ayırmak da yetebilir efendim. Mesela erik ağacı, üzüm bağı, ceviz ağacı...
Serviyi de görmezden gelme. Pir Sultan gözünden bak bir de serviye.
"Benim uzun boylu servi çınarım.
Yüreğime bir od düştü yanarım.
Kıblem sensin yüzüm sana döneyim.
Mihrabımdır iki kaşın arası"
Servi çınarlarımıza uzunca zaman ayıralım bu sene. Yüreğimizin odu da suyu da servi de gizlidir belki de. Dost yüzünden gafil olmayın bu sene. Dost kimdir? Bu zamanda gerçek dost var mıdır ki? soruları aklına gelebilir. Yunus Emre imdadımıza yetişsin an'da.
"Nerde derdim fikrederdim
Göğe bakıp şükrederdim
Dost benim gönlüm evinde
Tenim içinde can imiş

Sanırdım kendim ayrıyım
Dost ayrıdır ben gayrıyım
Beni bu hayale salan
Bu sıfat-ı hayvan imiş"
Bu gerçekleri beraber meşk edecek servi canlar bulalım bu sene. Olmadı biz olalım. Sırrı aşikar etmiş erenler. Dost uzakta, gökte, ulaşılmaz bir yerde değil, candan içre, şah damarımızdan yakın imiş.
Pir Sultan Özden öze seyrederken bir an ayakları yere basıyor ve diyor ki;
"Pir Sultanım katı yüksek uçarsın
Selamsız sabahsız gelir geçersin"
Dinleyicinin seviyesini gözet diyor kendi kendine. Yoksa bu satırlar mihrabı ve iki kaşın arasındaki "kâb-ı kabseyni" anlatmaktan çok anlama derdinin açığa çıkışı. Bu dert ömrü kaplayan bir dermana dönüşür kıbleyi bulup her nefeste salât şevkinde olana...
Efendim, 2026 Pir Sultan'a kulak verdiğimiz bir yıl olsun dilerim. Niyazî-i Mısrî'ye, Yunus Emre'ye... Anadolu'ya... Özümüze... Muhabbetten kaçmayalım. Yola çıktıysak yolun töresini gözetelim. Bu yazıyı tekrar okumak istersek Erkan Oğur'umuzu fonda açalım. O ses versin, Pir Sultan Nefes... Biz de Can bulalım efendim.

"Dilber muhabbetten niye kaçarsın
Böylemiydi yolumuzun töresi
Efendim, efendim, benim efendim
Benim bu derdime derman efendim"

İçmeli güven tazeledi





ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

İstanbul Elazığ Kültür ve Yardımlaşma Derneği 19.Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Dernek Başkanı Ömer İçmeli güven tazeleyerek yeniden başkanlığa seçildi.

Kartal İlçesi Cevizli Mahallesi'ndeki dernek binasında yapılan genel kurulun divan başkanlığını dernek onursal başkanı Faik İçmeli yaptı. Genel Kurula ELFED Başkanı Kazım Gökhan Elgin ile yönetim kurul üyeleri de katıldı. Tek liste halinde gidilen genel kurulda Başkanlığa yeniden Ömer İçmeli seçilirken, mevcut yönetim kuruluna yeni isimler de eklendi.

Genel Kurula katılanlara teşekkür eden Ömer İçmeli, "2026 yılına yeni bir heyecanla giriyoruz. Ben ve yönetimdeki arkadaşlarım sizlerin güvenizi sarsmayacağız. Gücümüzün yettiği kadar her platformda Elazığ'ı en iyi şekilde temsil etmeye çalışacağız.

Genel Kurul sonrası Mahalli Sanatçı Hamza Bulut ile Derneğin Harput Müziği ekibi Elazığ Türkülerini seslendirdiler.



Muhteşem Bando Konseri Ayakta Alkışlandı

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Fırat Üniversitesi'nin kuruluşunun 50. yıl dönümü etkinlikleri kapsamında, Malatya 2. Ordu Bölge Bando Komutanlığı ile Üniversitenin Devlet Konservatuvarı iş birliğinde düzenlenen ortak konser, unutulmaz bir müzik ziyafeti sundu.

Atatürk Kültür Merkezinde gerçekleştirilen konser programına; Üniversite Rektör Vekili Prof. Dr. İrfan Kaygusuz, Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Mehmet Yılmaz, Genel Sekreter Prof. Dr. Sinan Akpınar, Devlet Konservatuvarı Müdürü Doç. Dr. Metin Çağlar, akademisyenler, öğrenciler ve çok sayıda vatandaş katıldı.

Klasik müzikten çağdaş eserlere, Türk Halk Müziği'nden seçkin marşlara uzanan geniş bir repertuvarın seslendirildiği gecede, bando ve Devlet Konservatuvarı sanatçıları sergiledikleri uyumlu ve etkileyici performanslarla dinleyicilerden tam not aldı. Salonu dolduran izleyiciler, konser boyunca müzik dolu keyifli ve coşkulu anlar yaşadı.

Konserin final bölümünde sergilenen etkileyici performansın ardından salonu dolduran sanatseverler, sanatçıları dakikalarca ayakta alkışladı.

Programın sonunda, Rektör Vekili Prof. Dr. İrfan Kaygusuz tarafından konseri yöneten Malatya 2. Ordu Bölge Bando Komutanı Yüzbaşı Ahmet Kerem Çolak ile Devlet Konservatuvarı akademisyenleri ve öğrencilerine teşekkür edilerek çiçek takdim edildi.



Özmen, üçüncü kez başkan





ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

2009 yılında kurulan Sivriceliler Derneği, 28 Aralık 2025 tarihinde Olağan Genel Kurulunu gerçekleşti.

Dernek binasında üyelerin yoğun katılımıyla yapılan kurulda, mevcut başkan Çetin Özmen üyelerin oy birliğiyle üçüncü kez başkanlık görevine getirildi.

Üçüncü dönemine başlayan Çetin Özmen, seçim sonrası yaptığı konuşmada kendisine duyulan güvenden dolayı büyük onur duyduğunu ifade etti. Özmen, "Şahsıma gösterilen bu güven, destek ve yardımlarından dolayı tüm üyelerimize ve katılımcılara teşekkür ediyorum. Yeni dönemde de bu güvene layık olmak ve ilçemiz için daha çok çalışmak adına gayret göstereceğiz," dedi.

Sivriceliler Derneği'nin Elazığ'da en aktif sivil toplum kuruluşlarından biri olduğunu vurgulayan Başkan Özmen, "Biz tabela derneği değiliz. Amacımız Sivrice'ye, hemşerilerimize hizmet etmek." ifadelerini kullandı.

Sivriceliler Derneği üyesi olan Ak Parti Elazığ Milletvekili Sayın Prof. Dr. Erol Keleş de telefonla Genel Kurula bağlanıp Üyeleri ve yönetimi selamladı ve çalışmalarında başarı dileklerini iletti.

AYLIK KÜLTÜR, SANAT VE AKTÜEL DERGİ

ÇAYDAÇIRA

